

PAUL - JACQUEE BONDON

# SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG HÀNH VÀ...



...CƠM THUYÊN BẮC

**SÁU NGƯỜI BẠN ĐỒNG BÀNH VÀ  
CON THUYỀN BẠC**  
CUỘC PHIÊU LƯU THỨ MƯỜI CHÍN  
NGUYỄN TRỌNG ĐỊNH dịch  
HOA QUÂN TỬ thực hiện ebook  
NHÀ XUẤT BẢN KIM ĐỒNG HÀ NỘI - 1997

## Một Angelo

Tiếng chuông vừa vang lên. Như thường lệ, các cậu bé ào ra khỏi cổng trường, tản lên đại lộ Chử Thập Hung. Dĩ nhiên mấy anh bạn không thể rời nhau.

- Lạ thật ! - Hề Xiếc lên tiếng. - Từ hôm kia đến nay, Angelo không tới trường. Tớ băn khoăn không hiểu vì sao ?

- Có lẽ bố bạn ấy ốm. - Giác Đấu nói.

- Thế thì lạ quá, - Thủ Lãnh thắc mắc. - Nếu vậy thì Angeio phải bảo chúng ta chứ !

Angeio Moreira gốc Bồ Đào Nha. Bố mẹ di cư sang Pháp đã mấy năm nay. Ông bố, thợ lắp máy, tên là Anlonio, tìm ngay được việc làm trong một nhà máy, còn mẹ làm nội trợ. Khá nhanh chóng, gia đình có điều kiện thuê một căn hộ nhỏ ở phố Chử Thập Hung. Tự hào về trí thông minh của con trai, ông bố mong muốn đưa con duy nhất tiếp tục theo học cho đến đầu đến đũa. Khi tới Pháp, cậu ta vấp phải khó khăn về ngôn ngữ. Nhưng cậu ta học tiếng rất nhanh, chỉ mấy tháng sau, đã hoàn toàn "Pháp hoá".

Hai năm trước, một tai nạn ô tô đã xảy ra. Bà mẹ chết ngay tại chỗ, Angelo gãy một cánh tay. Còn bố cậu thì bị liệt chân, hiện đang điều trị ở bệnh viện ở Hyères.

Thế là ở tuổi mười lăm, Angelo sống một mình, hai bàn tay trắng. Ông bố không được hưởng bảo hiểm. May nhờ tấm lòng "lá lành đùm lá rách" của những người rời bỏ quê hương, Angelo đến ở nhà một người Bồ Đào Nha mới tới Pháp, mà khi vừa sang được bố cậu chăm sóc vì họ vốn cùng làng.

Mendès (người cứu mang Angelo) không tìm được việc làm tử tế. Là công nhân không chuyên nghiệp, tiền công thấp. Bà vợ phải ở nhà chăm sóc hai con nhỏ. Dầu sao, những người có khó

khăn này vẫn đón nhận Angelo, và để đèn đáp lại, cậu ta trao phần học bổng của mình.

Đúng ra, vì đã chuyển chỗ ở, Angelo phải đến học một trường trung học trong khu phố mới. Cậu ta cố ở lại trường Chử Thập Hưng để khỏi phải xa bạn. Vì vậy, mỗi sáng, mỗi chiều, Angelo phải đi một quãng đường xa bằng xe đạp... chiếc xe Tidou cho, sau khi Giác Đấu sửa chữa lại.

Lớn hơn các bạn hai tuổi, trưởng thành với một thời thơ ấu gian khổ, tai họa, Angelo hầu như đã là một người lớn và buồn bã thấy mình ít nhiều là một gánh nặng cho gia đình Mendès. Để giúp đỡ họ, những lúc rỗi rãi và trong dịp hè, cậu ta làm đủ mọi thứ công việc có thể thu nhập chút ít. Chơi đàn ghita rất giỏi, vào buổi trưa và đôi khi cả buổi tối, cậu đến các quán ăn, hát bằng tiếng quê hương, có đệm đàn. Sau đó, đi giữa các dãy bàn, trên tay cầm một chiếc hộp. Mọi người có thiện cảm với chàng trai thái độ nghiêm túc, quần áo sạch sẽ, gọn gàng, họ vui vẻ cho tiền vào hộp. Dĩ nhiên, những ngày đầu, chìa tay ra xin tiền thật khó khăn. Nhưng cậu ta quen dần khi nghĩ mình làm như vậy không phải cho mình, mà là cho gia đình Mendès.

Hơn nữa, đã mấy ngày nay, cậu ta tìm được một công việc thú vị hơn. Một nhà hàng nổi vừa khai trương ở Lyon, trên một chiếc thuyền buồm đậu ở bến sông Saône, cạnh cầu tàu Saint-Georges. Khác với một số "hộp đêm" cạnh đó vốn không mấy thanh danh - *Con Thuyền Bạc* (tên gọi của nó) được dư luận ngưỡng mộ. Angelo đàn hát ở đây từ mấy tuần nay và có thu nhập khá.

Mất rất nhiều thì giờ sáu người bạn mới tìm được nhà của Mendès. Bà vợ ở nhà một mình với hai con nhỏ.

- Chúng cháu đến hỏi thăm tin tức Angelo, - Hề Xiếc lên tiếng.  
- Đã hai hôm nay, không thấy bạn ấy tới trường... Bạn ấy đi thăm bố ở Hyères phải không ạ ?

Người đàn bà nhìn những người mới tới, vẻ ngơ ngác, như thể không hiểu gì hết.

Gnafron nhắc lại câu hỏi. Rồi Guille nói rõ thêm:

- Chúng cháu là bạn học của Angiello. Bạn ấy chưa bao giờ nói với bác về chúng cháu sao ?

- Có, bà đáp. – Nó quý các cháu lắm.

Rồi bà nói thêm, bằng thứ tiếng Pháp lơ lớ:

- Bác biết là vì các cháu mà nó ở lại trường Chử Thập Hung.

- Vì sao đã hai hôm nay, bạn ấy không tới trường ạ ?

- Tối hôm kia, nó vẫn đi chơi đàn như thường trên con thuyền buồm. Sau đó, không thấy trở về. - Người đàn bà có vẻ lúng túng.

- Thế các bác không lo lắng sao ?

- Có chứ ! Bác trai sẽ giải thích cho các cháu rõ hơn. Kìa, bác trai đã về.

Một người đàn ông không lớn lắm, tóc và da màu nâu, nét mặt cởi mở. Rất nhanh, bà vợ giải thích, bằng tiếng Bồ, vì sao mấy người bạn Angelo tới nhà. Ông ta có vẻ lo lắng.

- Đúng thế, - ông nói. – chúng tôi lo cho Angelo, bản khoản không biết việc gì đã xảy ra.

- Thế bác chưa báo cho cảnh sát ạ ?

Ông ta mân mê cằm, vẻ bối rối:

- Cảnh sát ? Tôi không muốn dính líu với họ.

- Vì sao ? Bác đến Pháp không hợp lệ ư ?

- Tôi có hợp đồng lao động, nhưng do... do em trai tôi, hiện nó đang ở Bồ Đào Nha. Tôi muốn đưa chú ấy sang Pháp. Việc đó không dễ. Nếu tôi đến Sở cảnh sát nói về chuyện Angelo, thì họ sẽ điều tra về tôi và thế là đủ để họ không cho chú em tôi sang đây với tôi. Ít lâu nay, cảnh sát Pháp rất nghiêm ngặt trong việc cho người nhập cư.

Và Mendès nói thêm, như để thanh minh cho thái độ lưỡng lự của mình:

- Theo tôi, Angelo đi thăm bố ở Hyères. Cậu ấy yêu thương bố lắm.

- Nhưng lạ là bạn ấy không báo cho bác. Bạn ấy có mang theo hành lý không ?

- Không mang gì hết... nhưng có lẽ chỉ đi hai ba ngày thôi .

Mặc dù giả định như vậy, gia đình Mendès vẫn không thật sự tin là Angelo vội vã đi về phía Nam như thế; nhưng cũng như nhiều người nhập cư, họ sẽ bị người ta kiểm chuyện, dù chỉ vì một chút lỗi nhỏ, dù không vì gì hết.

- Các cháu nói đúng, nhưng chúng ta hãy chờ thêm một hai ngày. Tôi tin chắc là Angelo sẽ trở về thôi... Ngày mai, các cháu có vui lòng trở lại đây không ?

Ông tiễn cả nhóm ra tận cửa, nơi Kafi đang ngoan ngoãn nằm chờ. Ra về được một quãng, Tidou dừng bước:

- Tớ hiểu vì sao bác Mendès lưỡng lự. Bác ấy đã gặp biết bao khó khăn mới vào được nước Pháp. Bác lo trở ngại cho việc người em trai đến Pháp. Nhưng nếu có việc gì nghiêm trọng xảy tới với Angelo ?

Hề Xiếc liếc nhìn đồng hồ tay.

- Chưa khuya lắm. Chúng ta hãy đi một vòng trên đập sông Saône, ít ra cũng sẽ biết tối hôm kia bạn ấy có tới nhà hàng nổi không.

## HAI CON THUYỀN BẠC

Đã gần bảy giờ khi cả nhóm bước lên kè sông Saône. Con thuyền buồm đậu cách chiếc cầu tàu Saint-Georges mấy mét phía tả ngạn, tức là đối diện với khu phố Saint-Jean khá nổi tiếng.

Không phải là một con tàu đóng với chủ định dùng làm quán ăn, mà là một chiếc thuyền buồm đích thực đã đi biển nhiều. Nhìn bề ngoài, nó không khác tí gì với một con thuyền vận tải trên sông, ngoài một dải bạc... hay nói đúng hơn là dải thép không gỉ bao quanh toàn bộ con thuyền, phía trên mớn nước và những ô cửa sổ hình tròn, mười ô tất cả, trở hầu như ngang mặt nước.

Trên boong tàu không có gì hết, trừ ở phía sau buồng hoa tiêu có khắc khá rõ: Thuyền Bạc.

Cả nhóm bồn chồn muốn xuống thuyền. Đang là giờ khai vị, nhưng đồ uống chắc phải đắt. Và lại, họ cũng không thích những thức uống có cồn.

- Tuy vậy, - Tidou lên tiếng, - vẫn phải xuống hỏi tin tức, nhưng không cần xuống cả sáu người.

Cậu ta đề nghị Mady cùng xuống với mình và dặn Giác Đấu giữ không cho con Kafi chạy theo họ...

Nhiều người phục vụ mặc áo có viền bạc, đi lại, đưa món ăn. Sau quầy hàng, một người đàn ông, chắc hẳn là ông chủ, khoảng ngũ tuần, với gương mặt khá đặc biệt, khó quên. Đầu ông ta tựa một quả bóng rubi, hói ở giữa sọ, nhưng mỗi bên, che khuất hai tai, là hai lọn tóc tưởng những sợi muối tiêu ... những sợi tóc bạc, tóm lại, thật hợp với cái tên gọi con thuyền. Một chi tiết đặc biệt khác: mũi ông ta tựa một cái lưỡi dao cắm vào chính giữa mặt để phân cách hai con mắt quá gần nhau.

Hai người bạn không thể không dùng gì khi ngồi vào bàn. Tidou gọi hai ly nước trái cây. Lấy vẻ thờ ơ, như thể không có gì

quan trọng, Mady hỏi anh ta có biết Angelo Moreira không.

- Angelo?... người Bồ Đào Nha hả? - anh chàng phục vụ hỏi lại. – Hầu như tối nào cậu ấy cũng tới đây chơi ghita trên thuyền này... Giọng hát hay lắm. Cô biết cậu ta hả?

- Bạn học cùng trường đấy, nhưng đã hai hôm nay không thấy đến lớp.

- Chúng tôi cũng không thấy cậu ấy tới đây, và ông chủ lấy làm tiếc. Đúng tối hôm qua, có khách du lịch nước ngoài.

- Thế còn hôm kia?

- Cậu ấy chơi đàn như thường lệ, tới nửa đêm. Tôi thấy cậu ta lên xe đạp, ghita mang sau lưng.

- Trông cậu ấy vẫn có vẻ bình thường phải không? - Mady hỏi. Anh chàng phục vụ nhìn hai người bạn, vẻ ngạc nhiên:

- Cô muốn bảo sao?

- Từ hôm kia, không thấy cậu ấy về nhà. Chúng tôi lo lắng. Có thể có chuyện gì xảy ra với cậu ấy.

Người phục vụ gật đầu:

- Một tai nạn chẳng? Có thể. Các bạn đã đọc báo chưa? Các bạn không nghĩ là...

Cậu ta không nói hết câu. Người chủ tiệm hình như nghe chuyện, rời khỏi quầy và tới gần bàn.

- Các bạn nói về Angelo phải không? – Ông ta hỏi – Một tai nạn hả?

Mady nhắc lại những điều cô vừa nói với người hầu bàn. Ông chủ tiệm có vẻ rầu rĩ, ông nói tiếp:

- Cô bảo là Angelo mất tích hả? Đã báo cảnh sát chưa?

- Chưa. Cậu ấy sống một mình ở một gia đình người Bồ Đào Nha. Họ không muốn báo cảnh sát vì một lý do không đâu.

- Thế cô không nghĩ là Angelo đi thăm ông bố, trên bờ biển ở Provence ư? Cậu ta lo lắng về bố, và một hôm có nói với tôi. Có lẽ cậu ta sẽ viết thư cho gia đình kia. Trừ phi tạm lánh đi đâu, sau một chuyện phiền muộn. Tôi biết tính người Tây Ban Nha và Bồ



Đào Nha: họ có những phản ứng bất ngờ. Một phút liều mạng và... hấp. Tung hê hết tất cả.

Chủ tiệm nói thêm, với một chút luyến tiếc:

- Dầu là việc của cậu ấy. Tôi vẫn thấy tiếc.

Tidou trả tiền rồi cùng Mady đi ra.

- Các cậu ở lâu thế ? - Hề Xiếc hỏi. Có tin tức gì không ?

- Không có gì hết. Chỉ biết là tối hôm đó Angelo tới chơi đàn đến nửa đêm trên thuyền. Một người hầu bàn trông thấy cậu ta ra về.

- Còn hôm qua ?

- Không ai thấy hết. Ông chủ tiệm nghĩ cậu ta đi thăm bố... hay tạm lánh đi sau một chuyện buồn bực.

- Chuyện buồn bực ? Giác Đấu xen vào - Hôm kia, Angelo vui vẻ lắm cơ mà ?

Màn đêm buông xuống. Khách hàng tới ăn tối. Nhóm sáu người bạn lấy xe máy trở về Chử Thập Hưng, hẹn nhau hôm sau có mặt trên đại lộ, với hy vọng Angelo sẽ trở lại trường.

Vì vậy, sáng hôm sau, cả sáu người vui vẻ đứng trước trường trung học. Khi chuông nhà trường vang lên, vẫn không thấy Angelo xuất hiện. Chẳng may, sáng hôm ấy, các cậu có bốn giờ học liên tục. Không thể chuồn tới phố Doua giữa các giờ lên lớp để gặp lại gia đình Mendès. Đành phải chờ hết bốn tiết học. Ra khỏi lớp, họ phóng ngay xuống hầm lấy xe máy. Lần này thì phóng thẳng đến căn nhà của Mendès, không phải mò mẫm nữa. Người đàn bà Bồ Đào Nha, vẫn ở nhà một mình với các con, đón tiếp họ với nụ cười trên môi.

- Cậu ấy có viết thư, - bà ta báo tin ngay. Thư đến sáng nay. Đây! Cậu ấy ở Hyères.

Rồi trao thư cho Mady. Cô gái đọc to:

*“Cháu xin lỗi. Cháu bỗng nhiên thấy muốn đi thăm bố cháu. Cháu chưa biết lúc nào thì về. Cô chú đừng lo. ANGELO”.*

Thư chỉ có thể. Họ chuyền tay nhau. Cả nhóm nhận ra chữ viết Angelo bằng mực xanh, nhưng có chỗ, các con chữ không chỉnh. Có thể nói tay cậu ta run trong khi viết những dòng chữ này.

- Các cháu thấy không, - người đàn bà nói, như cất được một gánh nặng, - chúng ta đã hoảng hốt lên là không đúng. Nhưng dấu sao, giá cậu ấy viết thư sớm hơn để mọi người đỡ lo.

Tidou cầm lại bức thư để xem xét dấu bưu điện đóng trên phong bì. Nó được gửi đi tối hôm trước, lúc mười tám giờ ba mươi. Như vậy là sau hai ngày Angelo mới viết thư. Vì sao không cho gia đình Mendès yên tâm sớm hơn ? Đó là điều tối thiểu phải làm. Angelo không phải là đứa vô tâm. Phải chăng vì có chuyện buồn bực như ông chủ tiệm giải khát suy nghĩ, lúc đầu cậu ta lang thang ở Lyon trước khi quyết định lên tàu hoả ? Mà không thấy cậu ta nói về sức khoẻ của ông bố. Như vậy là sức khoẻ ông không xấu thêm. Vậy sao Angelo lại không biết khi nào thì về ?

Nhóm những người bạn, lúc này yên tâm, nay trở lại bồn chồn. Lá thư quá ngắn gọn. Họ có cảm giác cậu bạn muốn che giấu điều gì đó, hay ở trong trạng thái không bình thường. Đặc biệt là Mady. Cô xin bà chủ nhà cho mượn lá thư. Bà vui lòng. Rồi cả nhóm ra về.

- Tớ không hiểu, - Nghệ Sĩ bảo Mady trên đường đi, - cậu định làm gì với lá thư này ?

Thay vì trả lời, Mady lấy phong bì từ túi ra, đọc lại mấy dòng thư, mân mê tờ giấy và đưa lên ngang tầm mắt để xem xét qua ánh sáng.

- Cậu xem... một dòng chữ in chìm !... Nhà máy giấy T.N. Lyon. Giấy này sản xuất tại đây.

- Cái đó chứng minh điều gì ? – Hề Xiếc cắt ngang lời Mady. - Angelo có thể mua ở Hyères giấy sản xuất ở Lyon.

- Tớ biết cơ sở này: một ông chú đã làm việc ở đây. Chỉ vèn vèn vài công nhân. Tớ không nghĩ là họ bán hàng ra ngoài Lyon.

- Ai bảo cậu - Hề Xiếc tiếp, - là lúc lên đường Angelo không mang giấy bút đi để viết.

- Đồng ý, nhưng nếu biết mình ra đi vì sao cậu ấy không báo cho gia đình Mendès biết ?

Nhận xét của Mady là xác đáng. Hề Xiếc không còn biết trả lời thế nào.

- Này, Mady, - đến lượt Tidou lên tiếng – Chắc cậu có ý định gì trong đầu. Cậu nghĩ gì ?

- Đúng là không nghĩ gì hết. Chúng ta đang ở trong một ngõ cụt.

Ra tới cuối đường, họ lên xe, vượt qua cầu sông Rhône để về Chũr Thập Hung. Nhưng bỗng nhiên, trong khi cả nhóm đi qua trước một trạm bưu điện thì Mady kêu to:

- Stop !

Giác Đẩu nhảy xuống xe đầu tiên, ngỡ là xe cô bạn hỏng lốp.

- Không. Không hỏng lốp đâu. Mà là một ý kiến. Thử gọi điện tới Hyères: chúng ta sẽ biết ngay tin tức về Angelo nếu cậu ta ở đây. Các bạn có biết bố cậu ấy điều trị ở đâu không ?

- Trung tâm phục hồi chức năng Tamaris, - Đầu Bếp đáp.

Họ tìm thấy ngay số điện thoại cơ sở Tamaris. Mady xin nói chuyện. Mọi người đứng túm tụm trong buồng điện thoại, chen chúc như cá đóng hộp, tới mức không đóng được cửa buồng. Chuông điện thoại bắt đầu kêu. Mady dán tai vào ống nghe.

- Alô ! - Mady gọi. – Alô !... Trung tâm phục hồi chức năng Tamaris Hyères phải không ?

- Phải.

- Bộ phận thư ký phải không ? Bà có biết ông Moreira, Antonio Moreira không ạ ?

- Dĩ nhiên là biết

- Xin bà vui lòng cho hỏi vừa qua, ông ấy có người con trai đến thăm không ạ ?

Im lặng. Mady nghe có giọng nói trong văn phòng, nhưng bé quá, không nghe rõ. Rồi bà thư ký đưa micrô lên gần môi.

- May quá, cô y tá chăm sóc ông Moreira hiện đang ở đây. Mấy ngày qua, ông Moreira không tiếp ai cả... Cô có muốn nói chuyện với ông ấy không?... Cô y tá vừa bảo tôi là ông ấy đang tập phục hồi chức năng ngoài bể bơi. Mười lăm phút nữa, cô có vui lòng gọi lại không?

- Không, không - Mady vội đáp - xin bà đừng làm phiền ông ấy... và cũng đừng nói có người gọi điện. Ông ấy sẽ lo lắng. Cảm ơn bà.

Và để tránh mọi câu hỏi khác, Mady vội vàng đặt ống nghe xuống. Rồi bảo các bạn:

- Tớ vốn có linh cảm, hay nói đúng hơn là một trực giác. Angelo không đi Hyères.

## BA SỐ BÁO NGÀY 12 THÁNG 6

Ở căn cứ, sáu người bạn sôi nổi bàn cãi:

- Nếu không đi thăm bố. - Đầu Bếp mở đầu, - thì Angelo ở đâu ? Làm sao cậu ấy lại có thể gửi thư từ Hyères ?

- Chúng ta phải gọi điện báo cho ông Moreira là con trai ông đã biến mất. - Nghệ Sĩ đề nghị.

- Không. Thủ Lãnh tuyên bố. - nếu chẳng may có điều gì nghiêm trọng xảy tới đối với Angelo, thì ông bố tội nghiệp sẽ biết sớm thôi.

- Thế còn đối với gia đình Mendès ? - Đầu Trọc hỏi.

- Không nên. Họ sẽ lo lắng, - Tidou lắc đầu.

- Vậy thì cảnh sát thôi ! - Mady kết luận. - Tự chúng ta đi báo cảnh sát.

Lần này thì Hề Xiếc kiên quyết phản đối. Hắn ghét đồng phục, dù là của cảnh sát hay hiến binh. Mỗi lần có chuyện phải khai báo, người ta đều không nghe. Do người nhỏ bé, người ta cho cậu là thằng nhóc.

- Trước hết, - cậu ta bắt đầu, - người ta không tìm kiếm nếu không có yêu cầu của gia đình. Thế nhưng ông bố lại không hay biết gì hết. Còn gia đình Mendès, thì quả là có chăm sóc cậu ta, nhưng không có quan hệ họ hàng gì. Nếu đến sở cảnh sát, người ta sẽ hỏi chúng ta dính dáng tới công việc gì... và nếu nghe chúng ta, cảnh sát sẽ đến điều tra ngay ở gia đình Mendès.

- Rất đúng ! - Guille và Bistèque đồng thanh tán thành. Chúng ta hãy chờ đợi. Angelo không thể vĩnh viễn biệt tin... Dẫu sao, cậu ta cũng đã viết thư; cậu ấy sẽ viết tiếp, và không thể không có tin tức cho gia đình Mendès.

Cho tới lúc này, Mady nói tới từ "cảnh sát" một cách bình tĩnh. Nhưng lần này thì cô gái nổi cáu:

- Chờ đợi ! - Mady nổi cáu. - Cả năm cậu không nhận thấy tình hình nghiêm trọng à ? Chúng ta phải có trách nhiệm với Angelo. Linh tính báo tố là Angelo không rời khỏi Lyon... và cũng không ở trong bệnh viện. Tối hôm qua, tớ lướt qua tất cả các báo từ hôm cậu ấy mất tích. Tớ nhặt ra mấy chục vụ tai nạn. Không có gì về cậu ấy hết.

Nước mắt Mady đầy tròng. Còn Giác Đấu, luôn luôn tán thành ý kiến của cô gái, tin vào trực giác của cô, lặng lẽ gãi mái đầu trĩu dưới bê rê, cảm thấy khó chịu vì những anh bạn kín đáo phàn nàn cô gái nói ra ý kiến của mình.

Cuối cùng, Nghệ Sĩ luôn luôn ở trên mây (trừ khi chơi armonica), giải quyết cuộc tranh cãi.

- Mady, cậu lo cho Angelo là phải, đó là một trong những người bạn tốt nhất của chúng ta... nhưng sao lại nghĩ là có điều gì nghiêm trọng xảy ra với cậu ấy ?... Cậu quên là bức thư do tự tay cậu ấy viết; chúng ta đã nhận ra nét bút. Vậy thì cậu ấy không gặp tai hoạ. Dù ở Lyon, ở Hyères hay ở Nicaragua... Vả lại, tớ đã suy nghĩ, cú điện thoại gọi đến cơ sở Tamaris không có mấy ý nghĩa. Cuộc thăm viếng của Angelo có thể không ai biết nếu cậu ta không ở lại lâu. Cậu cứ tin tớ, Angelo là một chàng trai rất tốt, cậu ta sẽ gửi những lá thư khác cho gia đình Mendès...

- Đồng ý, - Mady chấp nhận, - nhưng cậu đề nghị gì nào ?

- Đề nghị chờ, nhưng chỉ chờ đến mai thôi. Chúng ta sẽ trở lại gia đình Mendès. Nếu họ không nhận được gì hết, thì chúng ta sẽ khuyên họ viết thư cho bố Angelo... và nếu họ lưỡng lự, thì chúng ta phải báo cho ông ấy.

- Đồng ý thế, - cô gái nói gọn. - Mai là giới hạn cuối cùng.

Ngày hôm sau, sau tiết học cuối cùng của cả năm học, sáu người bạn lại lên xe, phóng thẳng tới khu phố Doua. Từ xa, họ nhận ra người thiếu phụ Bồ Đào Nha đang tập cho đứa con bé nhất cất bước.

- Thư Angelo ! Lá thư thứ hai ! - bà báo tin khi vừa trông thấy họ.

Bà bế con vào nhà lấy thư. Quả là trên phong bì có dán tem Bồ Đào Nha, đóng dấu bưu điện, ngày và nơi gửi thư: Porto. Thủ Lãnh đọc:

*“Cháu vội báo với cô chú là cháu không ở lại Hyères. Bố cháu khỏe, nhưng em gái bố cháu bị ốm ở Bồ Đào Nha. Bố bảo cháu về thăm. Vì vậy, cô chú chớ lo cho cháu. Mọi việc đều ổn. Angelo”*

Đọc xong thư, Thủ Lãnh chuyển cho các bạn. Chữ viết rõ ràng là của Angelo, nhưng lại có vẻ lập cập hơn, như thể chàng trai thiếu tin tưởng khi viết mấy dòng rất ngắn, ít rành mạch này. Mady nhận thấy tờ giấy cũng có dòng chữ in chìm: "Nhà máy giấy T.N. Lyon". Vậy kết luận thế nào ?... Không phải Angelo từ Lyon ra đi một cách bộc phát, cậu ta cân nhắc kỹ chuyển đi và nghĩ tới chuyện mang theo giấy viết thư. Vậy thì tại sao cậu ta không hé nửa lời với bè bạn ? Cậu ta vốn không giấu bạn bè một điều gì hết cơ mà.

Đối với bà Mendès, màn bí ẩn đã được vén lên. Bà cảm thấy nhẹ nhõm. Sáu người bạn không dám biểu lộ nỗi ngờ vực, nhưng ra tới ngoài đường, họ lại băn khoăn... về tờ giấy sản xuất ở Lyon, nhất là về hiện tượng lá thư thứ nhất bỏ ở bưu điện Hyères tối 14 tháng sáu, còn lá thứ hai thì được gửi đi từ Porto trưa ngày 15 tháng sáu, tức là chỉ cách nhau mười lăm tiếng đồng hồ.

- Hyères cách Porto khoảng bao nhiêu ? - Mady hỏi Thủ Lãnh.

- Ít nhất cũng một nghìn cây số... và phải vượt qua hai đường biên giới. Angelo không thể làm cuộc hành trình nhanh đến như vậy.

- Trừ phi, - Đầu Bếp nói, - lá thư nhất nằm lâu trong thùng trước khi bưu điện mở...

- Có thể như vậy, - Giác Đấu tán thành, - nhưng tớ ngạc nhiên sao Angelo lại ra đi cùng với chiếc xe đạp và cây ghi ta. Nhất là

chiếc xe đạp cà tàng ?

- Nếu chúng ta cho Kafi đi tìm dấu vết cậu bạn chúng ta thì sao nhỉ ? - cô gái đề xuất.

- Tớ cũng nghĩ tới chuyện đó, - Thủ Lãnh sốt sắng tán thành. - Phải cho con Kafi gửi một đồ vật gì đó của Angelo. Nó sẽ tìm ra con đường cậu bạn chúng ta đã đi qua từ khi từ biệt con thuyền buồm.

- Tuần trước, Angelo có mua một đôi giày vải mới. - Hề Xiếc nói. - Đôi cũ vẫn để lại ở căn cứ. Cậu ta nghĩ chúng vẫn còn dùng được khi dạo chơi ở vùng nông thôn. Chúng ta hãy đến nhanh Dốc Ké Cướp.

Cả nhóm lên xe. Tới nơi, Hề Xiếc lấy ngay đôi giày vải, đưa cho con Kafi. Nó phản ứng ngay lập tức. Con vật thông minh vẩy vẩy đuôi rồi ngược đầu lên nhìn chủ như muốn hỏi "Có phải đi tìm dấu vết không ?"

Kafi vốn được cậu chủ nhỏ và bốn chàng trai huấn luyện thành chó trình sắt. Công việc luyện tập mất nhiều thời gian, nhưng kết quả vượt qua mọi hy vọng. Với một khả năng đánh hơi đặc biệt, chắc chắn Kafi không có địch thủ trong cả thành phố Lyon, ngay cả trong những đội cảnh sát đặc biệt.

Cả nhóm lại lên xe đi về phía sông Saône, Kafi chạy theo sau. Cuối buổi chiều. Không còn ai trên chiếc thuyền buồm vào giờ này. Tidou bước lên cầu tàu và lại đưa chiếc giày cho Kafi gửi.

- Đi tìm đi !... Đi tìm dấu vết Angelo đi !

Con vật hít hít sàn cầu, tỏ ra muốn lên thuyền - một điều không có gì đáng ngạc nhiên.

- Không, Kafi, không phải hướng ấy, kia kìa, trên đạp ấy.

Con vật lưỡng lự, chắc hẳn vì Angelo qua lại trên cầu, và hơi người rõ hơn. Nhưng tuân theo lời chủ, nó quay hẳn lại, hít hít nền đất trên bến, vượt qua đường và dừng tại ở một góc đường, nơi dựng một chiếc xe đạp. Chiếc xe không phải của Angelo, nhưng chắc hẳn chàng trai cũng có thói quen dựng xe ở chỗ này.



- Đi tìm xa hơn nữa đi ! - Thủ Lĩnh ra lệnh.

Như thế là đòi hỏi nhiều ở Kafi. Vì Angelo đâu có đi bộ ra về. Theo dõi dấu vết của người đi xe đạp là một thử thách gay go.

Không, không phải quá tự tin về tài đánh hơi của Kafi. Nó đã đánh được hơi của Angelo trong lòng đường. Từ bến sông, nó dẫn sáu người bạn tới đường Championnet để tiến đến quảng trường Belle Cour, nổi tiếng với bức tượng Louis XIV. Nó chạy dọc phía bắc quảng trường và đi theo phố Emile-Zola, khiến Giác Đấu ngạc nhiên.

- Lạ thật ! Nếu Angelo qua đây, thì đây không phải là con đường ngắn nhất để trở về khu phố Doua của cậu ta... cũng như để ra ga. Thủ Lĩnh ơi, chó của cậu không tự tin lắm. Nó đang cho chúng ta đi dạo một cách ngẫu hứng.

- Chắc chắn không phải thế. Nó đánh hơi mặt đường kỹ lưỡng lắm.

Đang dẫn sáu người bạn đi trên đường phố Emile-Zola thì bỗng nhiên nó đứng sững lại trước một cửa hiệu nữ trang có hai công nhân đang lắp đặt một tấm màn sắt. Thủ Lĩnh nghĩ là con vật tìm thấy nơi Angelo xuống xe vì một lý do nào đó, xích bị tụt chẳng hạn... hay để bơm xe.

- Đi tiếp đi, Kafi !

Nhưng Kafi không chịu đi xa hơn, cứ quanh quẩn chỗ hai người công nhân.

- Theo tớ, Kafi nhầm rồi, - Mady lên tiếng. - Cậu nhìn xem, Thủ Lĩnh. Người công nhân cao lớn đi giày vải cùng màu với giày Angelo. Con vật nhầm lẫn giữa mùi vị và màu sắc mất rồi.

Họ đang tìm kiếm xa hơn thì bỗng nhiên Kafi cúi xuống một cách kỳ lạ trên rìa hè phố, như thể nó chú ý tới cái rãnh nước. Nó dùng móng chân to tướng lôi ra một vật nho nhỏ. Giác Đấu cúi xuống và báo tin: "Một cây bút bi"

- Đưa xem ! – Hề Xiếc bảo.

Cậu ta xem xét cây bút rồi đưa đầu bút qua lại trên lòng bàn tay. - Một cây bút mực xanh !... Bao giờ Angelo cũng dùng bút bi mực xanh. Đúng là bút cậu ta.

Quả là Angelo đi qua đường phố này và dừng lại trước cửa hiệu đồ trang sức này. Và cây bút rơi từ túi áo xuống. Máy người bạn lục lọi xung quanh, mong phát hiện ra một điều gì mới. Nhưng không có gì hết.

Thủ Lãnh tìm cách dẫn Kafi ra cuối đường. Nó một mực không chịu, như thể bị thu hút bởi những người công nhân. Họ tỏ vẻ khó chịu.

- Con chó của cậu muốn gì ở bọn này thế ?

- Một trong hai người hỏi. - Nó cho bọn này là những tên trộm hả ?

- Trộm ? - Mady hỏi. - Tiệm vàng này mất trộm ư ? Vì thế mà phải thay bức màn sắt phải không ?

- Cô tinh ranh lắm, cô bé ạ, - người thợ đáp.

- Người ta không giấu được cô điều gì hết.

- Thế vụ trộm xảy ra từ bao giờ thế ? - Hề Xiếc hỏi.

- Các cậu tìm báo mà đọc ! Để chúng tôi làm việc.

Sáu người bạn ra đi, Kafi theo sau.

- Kỳ lạ ! - Mady lên tiếng - Chúng ta quay lại căn cứ đi ! Tớ để trong đó tất cả tờ báo tớ mua để xem Angelo có bị tai nạn không.

Họ không phải tìm kiếm lâu. Trong số báo Tiến Bộ buổi chiều ra ngày 12 tháng Sáu, họ tìm thấy một đầu đề nhẽ ra đập vào mắt họ:

**VỤ TRỘM TÁO BẠO TẠI MỘT CỬA HIỆU NỮ TRANG Ở TRUNG TÂM THÀNH PHỐ**

*"Đêm hôm trước, một tiệm vàng lớn phố Emile - Zota bị kẻ gian đột nhập. Bỏ qua các thứ trang sức bằng vàng, chúng vợ vét đá quý trị giá mấy trăm nghìn franc. Người ta băn khoăn không biết bọn côn đồ đã dùng thủ pháp gì để thực hiện trót lọt vụ này. Tấm màn sắt dày, đóng kín đã thực sự "bay hơi", với một diện*

*tích rộng đủ một người đi qua. Tấm lưới sắt bảo vệ cũng vậy. Cửa két bọc thép, bị nung chảy trong chốc lát. Vụ trộm xảy ra chỉ trong vòng vài phút.*

*Phải nói thêm là vụ trộm này giống đến kỳ lạ một vụ trước, cách đây mười lăm ngày, tại Saint-Etienne, ở tiệm "Tiếng chuông", trong những điều kiện và theo một thủ pháp giống nhau. Lần đó, kẻ gian cũng chỉ lấy đá quý. Hiện nay, cảnh sát chưa nắm được dấu hiệu gì quan trọng. Cuộc điều tra đang tiếp tục."*

## BỐN

### Dòng chữ kỳ lạ

Ngày tháng vụ trộm gây ấn tượng sâu sắc đối với cả nhóm. Nó xảy ra đêm 11, sáng 12..., đúng đêm Angelo mất tích. Và đã có chứng cứ: chàng trai người Bồ Đào Nha đã dừng chân trước cửa tiệm vàng. Sự trùng hợp gây hoang mang. Đầu Bếp dâm sợ và không giấu giếm ý nghĩ của mình:

- Nếu Angelo có dính líu tới vụ trộm này ?

- Angelo ? - Mady phần nộ phản đối. - Cậu dám nghĩ một điều như vậy ?

- Sau bức thư thứ hai, cậu vẫn không tin hả ?

- Chính vì bức thư thứ hai đến quá sớm ấy, vì thứ giấy sản xuất tại đây, vì nét chữ kỳ lạ của cậu ấy, và vì... trực giác của tớ.

Im lặng. Chỉ có tiếng sột soạt những tờ báo Giác Đấu đang giở để tìm kiếm những bài viết khác về vụ trộm. Rồi Mady và Đầu Bếp lại tranh cãi với nhau.

- Các bạn im lặng ! - Giác Đấu hét to. - Nghe đây !

Cậu ta vừa tìm thấy một bài báo ngắn trong tờ số ngày 15. Bài báo đưa tin cảnh sát chưa bắt được bọn tội phạm. Tuy nhiên, theo lời khai báo của hai người đi qua thì vụ trộm có thể xảy ra khoảng từ một giờ đến một giờ 15 phút sáng.

- Các cậu thấy chưa ! - Mady thốt lên, vẻ thắng lợi. - Vì Angelo rời khỏi con thuyền buồm lúc đúng 12 giờ đêm, cậu ấy phải đi qua phố Emile-Zola trước lúc xảy ra vụ trộm nhiều ! Hoặc nữa, nếu các cậu muốn có một cách giải thích khác, thì có thể cậu ấy đi qua phố này về sau và dừng lại để nhìn cái lỗ hổng ở tủ kính cửa hiệu, như bất cứ một người đi thơ thần nào khác.

- Cứ cho là như vậy đi, - Đầu Bếp đáp nhưng Angelo làm gì khuya như vậy trong thành phố mà không về ngủ hay ra ga để đáp xe lửa ?

Mady im lặng. Màn bí ẩn càng thêm bí ẩn. Sáu người bạn chia tay, ai về nhà nấy, hẹn sáng hôm sau, gặp lại nhau với hy vọng ban đêm giúp họ tìm được một lời giải thích hợp lý hơn.

Sáng hôm sau, họ gặp lại nhau, nhưng vẫn không có sáng kiến gì mới.

- Lúc ra đi, - Giác Đấu lên tiếng, - Angelo có thể mang theo cây ghi ta, nhưng chiếc xe đạp cà tàng thì chắc là không. Chắc hẳn cậu ta vứt đâu đấy. Giá chúng ta tìm thấy nó !...

Nghệ Sỹ tỏ vẻ không tin.

- Lyon rộng mênh mông. Chẳng khác nào đi tìm một con kiến trên mặt trăng.

- Dĩ nhiên, không dễ, - Thủ Lãnh thừa nhận. - Nhưng chúng ta sáu người. Chúng ta có thể tới các đồn cảnh sát hỏi xem chiếc xe có nằm trong số đồ vật được tìm thấy không.

Cả nhóm xuống hầm tra cứu bản đồ thành phố treo trên tường. Thủ Lãnh dùng bút chì chia thành phố thành sáu khu vực, mỗi người phụ trách công việc tìm kiếm trong một khu nhất định.

- Tớ xin nhận vùng phụ cận nhà ga Perraehe. - cậu ta bảo, - Có nhiều khả năng tìm thấy chiếc xe đạp ở đấy nếu Angelo đã đạp xe lửa.

- Còn tớ, - Nghệ Sỹ tuyên bố, - tớ nhận khu phố Guillotière. Ở đấy, tớ rõ mọi ngóc ngách.

Cứ thế, mỗi người nhận một phần công việc. Riêng Mady quyết định đi về phía nam thành phố, nơi hợp lưu sông Rhône và sông Saône, nơi có ít cơ may tìm thấy chiếc xe đạp hơn hết. Mặc !

Cả nhóm chia tay nhau lúc tám rưỡi sáng. Dĩ nhiên, Thủ Lãnh mang theo con Kafi trung thành. Họ hẹn gặp lại nhau lúc 12 giờ trưa.

Đã mười một giờ. Đi dọc sông Saône, Mady chợt trông thấy một đồn cảnh sát.

Cô bước vào. Một cảnh binh, vẻ hiền hậu, ngồi đọc báo, miệng ngậm tẩu. Cô gái hỏi những ngày qua, có ai nộp một chiếc xe không.

- Xe đạp hả ? ông ta đáp. - Có đấy, chúng tôi có cả một kho. Cô tới hôm nay thật đúng lúc. Mai sẽ có xe cam nhông đến chở hết đi.

Lục lọi hết cả đồng xe, Mady vẫn không thấy chiếc xe cà làng của Angelo. Cô quay lại báo cho người cảnh binh thì bỗng thấy một vật treo trên tường gạch, cô giật nảy mình.

- Ôi ! Một cây đàn ghita !...

- Cây đàn có cái gì đặc biệt hả ? - Người cảnh sát giật mình vì tiếng kêu rồi vừa cười vừa nói thêm. - Cô bé này, cô định tìm xe đạp hay đàn ghita ?

- A... a... Ông cho phép, được không ?

Mady bước tới cạnh bức tường, lấy cây đàn xuống, xem xét. Không còn nghi ngờ gì nữa, đúng là của Angelo. Cô gái nhận ra nó qua hình dạng, nhưng còn rõ hơn qua dải ruybăng trang trí, màu xanh và đỏ, màu cờ Bồ Đào Nha.

- Sao ? - người cảnh binh hỏi, - cây đàn có gì khiến cô chú ý đến thế ? Cái dải ruybăng làm cô thích hả ?

- Cháu đi tìm nó, cũng như đi tìm chiếc xe đạp.

- Sao không nói ngay lúc nãy ?

- Vì cháu rất ít hy vọng tìm thấy nó.

- Nó của cô hả ?

- Không, của một cậu bạn người Bồ Đào Nha. Ông thấy đấy, dải ruy-băng với màu cờ Bồ Đào Nha... Ông tìm thấy nó ở đâu thế ?

- Không phải tôi. Một người lính thủy tìm thấy nó cách đây hai hay ba ngày.

- Một người trên chiếc tàu buồm phải không ạ ?

- Rất gần đây thôi. Con tàu mang tên Marie- Jeanne hay Marie- José..., dẫu sao thì cũng là Marie gì đó. Tôi không nhớ nữa.

- Người ta tìm thấy trên sông phải không ạ ?

- Về điều đó, thì tôi không biết gì hết, cô bé ạ... Cô nghĩ là nước phá huỷ nó hả ?

- Cho cháu xin cày đàn được không ạ ?

- À, không! Không hợp lệ. Chủ nhân của nó mới lấy được.

- Cháu vừa thừa với ông, nó là của một cậu bạn. Hiện không có mặt tại đây. Cháu sẽ trao lại cho cậu ấy khi cậu ấy trở về. Cậu ấy hết sức gắn bó với cây đàn ghita của mình!

Người cảnh binh lắc đầu, vẻ hiền hậu:

- Luật lệ, là luật lệ !... À, nhưng cô có giấy tờ gì không ?

Mady trình thẻ học sinh. Người cảnh binh ghi tên họ, địa chỉ và bảo Mady ký biên nhận.

- Được rồi. Bây giờ, cô có thể mang đàn về.

Mady vác cây ghita cảm ơn ra về. Cô định tìm gặp người đã tìm thấy đàn.

Cô gái đi tìm những chiếc thuyền buồm đậu dọc sông Saône, dọc tên tàu ghi ở mạn. Không tìm thấy một Marie-Jecmne hay Marie-José nào cả... nhưng xa hơn, về phía thượng lưu, có một chiếc mang tên Marie-Thérèse. Có thể là chiếc này. Một người đàn ông đang kỳ cọ cầu tàu. Cô gái gọi, chỉ cây đàn và hỏi có phải ông ta đã tìm thấy nó không. Người đàn ông lắc đầu.

- Không, không phải tôi, mà là một thủy thủ của tôi !

- Ông ấy có ở trên tàu không ?

- Cô muốn gặp hả ?

Người đàn ông ngừng tay, đi mấy bước về phía cabin, chụm tay lên miệng làm loa gọi:

- Hubert ! Có tin vui ! Một cô gái xinh đẹp hỏi. Hubert xuất hiện: một thủy thủ già, râu ria ít cạo, nhìn cây đàn và hỏi Mady:

- Cây đàn ấy của cô hả ?

- Cháu muốn biết bác tìm thấy nó ở đâu và vào lúc nào. - Mady hỏi lại.

Sau một lúc suy nghĩ, người thủy thủ nhớ ra đó là sáng thứ tư, ngày 12.

Mady cảm ơn, rút ví ra để lấy tiền.

- A không! - Người thủy thủ già kiên quyết phản đối, vẻ dữ dằn. - Cái đó thì không đâu ! Cô làm tôi giận đấy ! Chỉ một cái bắt tay thôi, nếu cô vui lòng.

Còn tầm báo mười hai giờ trưa. Cây đàn ghi ta khoác qua vai, Mady nhảy lên xe, phóng như bay về dốc Kè Cướp. Mấy chàng trai đều đã có mặt. Họ tròn mắt ngạc nhiên khi trông thấy cây đàn. Hồn hển, Mady kể lại một thủy thủ vớt đàn từ sông Saône lên.

- Thế còn chiếc xe đạp ? - Mady hỏi.

- Không thấy gì hết, - Thủ Lãnh đáp. - Theo tớ, chiếc xe đã bị ném xuống sông Saône, cũng như cây đàn. Nếu tìm thấy nó, chúng ta sẽ biết chỗ Angelo đã tới đó, vì xe không bị dòng nước cuốn theo... cần một người nhái lặn xuống sông Saône... Xem trong khu vực nào ? Tất cả vấn đề là ở chỗ ấy.

Năm chàng trai đã từng lặn dưới nước, nhưng hiện không có thiết bị.

Bản khoảnh, Hề Xiếc lại quan sát cây đàn. Đột nhiên cậu ta kêu lên:

- Ồ! Trong này !

- Trong cái gì nào ?

- Đây, trên mặt đàn, có... những dấu vết màu xanh, như thể có ai viết cái gì đó, bằng tay. Nó không phải là nhãn hiệu cây đàn.

Mọi người cúi xuống cây đàn. Vốn có cặp mắt cực kỳ tinh, Đầu Bếp khẳng định:

- Đúng, những chữ viết hầu như bị xoá nhoà... Thủ Lãnh trao cho tớ cái lúp !

Dưới lớp thủy tinh phóng to chữ, cậu ta đọc được mấy con chữ và mấy từ:

“*Tớ... thuy... ạc... eira.*”



Mady phục nguyên được ngay những từ đứt quãng ở phần cuối:

"Thuyền bạc... Moreira."

## NĂM

### Vụ trộm mới

Phải chăng cây đàn ghi ta bị quẳng từ trên con Thuyền Bạc ? Bị dòng nước cuốn trôi, nó có thể bập bênh trên mặt sông vài ba cây số đến bến đậu con tàu Marie-Thérèse.

Nhưng người hầu bàn khẳng định trông thấy Angelo ra về, đàn khoác trên vai. Phải chăng chàng trai trở lại con thuyền vì một lý do nào đó ?

- Không. – Hề Xiếc tuyên bố. - Cậu ta không đi dọc sông. Bọn tớ đi qua đấy cùng với con Kafi. Nó không đánh hơi thấy gì hết.

Quan trọng nhất là dòng chữ trên đàn, - Nghệ Sĩ gợi ý - Màu mực phai mờ, nó do chính tay Angelo viết. Viết vào lúc nào và vì sao ?

- Theo ý tớ, - Mady đáp, - đó là một lời... cầu cứu. Không phải chần chừ gì nữa, chúng ta phải báo cho cảnh sát !

- Trong hai điều này, - Hề Xiếc tuyên bố, - phải có một: hoặc là Angelo hiện ở Bồ Đào Nha và cảnh sát Pháp không thể làm gì được; hoặc - như Mady giả định - cậu ta đang ở Lyon; xoay sở đưa những tin thất thiệt, như vậy là chuyện mờ ám, các cậu có đồng ý thế không ?

- Đúng thế, - Đầu Bếp tán thành. - Đến đồn cảnh sát, chúng ta sẽ phải nói những điều mình biết, nói về chiếc bút bi tìm thấy trước tiệm vàng. Tóm lại, chẳng khác nào như thể chúng ta tố cáo bạn ấy.

Sáu người bạn chia tay, hẹn gặp lại vào ba giờ chiều để bàn nên làm gì.

Tất cả đều đến trước ba giờ.

- Nên thám hiểm dưới lòng sông Saône, quanh con thuyền buồm, - Thủ Lãnh tuyên bố, - Nếu tìm được chiếc xe đạp, thì ắt là đã có việc bất thường xảy ra trên con thuyền ấy.

- Đồng ý, - Hề Xiếc nói. - Nhưng ai lặn ?

- Bọn tớ !

- Với thiết bị gì ?

- Hai anh em ruột có đồ lặn. Mượn được, Giác Đấu và tớ sẽ lặn.

- Tớ biết hai anh em này. Tớ phóng đến xem.

Không may nhà đi vắng cả. Thủ Lãnh trở về căn cứ. Hề Xiếc đề nghị quay trở lại chỗ con thuyền buồm, xuống thuyền gọi một món gì đó, xem xét kỹ lưỡng con thuyền và, nếu cần, hỏi han xem sao.

- Đồng ý, - Mady tán thành, - nhưng không phải cả sáu... mà chỉ hai người thôi, ai chưa có mặt trên thuyền.

Cả nhóm rời căn cứ. Bỗng trên đường đi, có tiếng rao bán số báo buổi chiều.

"... Vụ trộm mới ở một tiệm kim hoàn!..."

Một tiệm kim hoàn ! Mấy người bạn dừng ngay xe, mua báo. Thủ Lãnh đọc to:

*"Đêm qua, một vụ trộm mới xảy ra ở tiệm kim hoàn ngay trung tâm Lyon, phố Rabelais. Vụ này giống vụ trộm ở phố Emile-Zola. Tấm màn sắt và cửa lưới sắt bị một cây đèn xì cực mạnh cắt đứt toang. Kẻ gian cũng không màng tới đồ trang sức trong quầy, mà tấn công chiếc két sắt, lớp thép bọc bị nung chảy. Tất cả đá quý bị vét sạch.*

*Xin nói thêm là lần này, hệ thống báo động có hoạt động, Song vụ trộm xảy ra nhanh tới mức những người hàng xóm chỉ kịp trông thấy ba kẻ chui vào một chiếc xe hơi, ở ngã tư phố Rabelais và đại lộ Saxe."*

Sáu người bạn nhìn nhau, không nói nửa lời.

- Chúng ta hãy đi một vòng ở đường Rabelais, - Hề Xiếc đề nghị.

Cậu ta không nói vì sao, nhưng mọi người đều hiểu. Mady cảm thấy nóng bừng mặt.

- Hề Xiếc, - cô gái lên tiếng, - cậu cũng nghi là Angelo tham gia nhóm cướp phải không ?

Phần nộ, cô ta giáng một quả đấm xuống yên xe máy, dữ dội tới mức ê ẩm cả tay.

- Tớ không bảo thế, Hề Xiếc đáp, - nhưng có thể Angelo qua đây xem tủ hàng của tiệm vàng bị phá vỡ. Đó sẽ là bằng chứng.

- Bằng chứng gì ? Là cậu ấy trong số những đứa ăn trộm hả ?

- Tớ cũng không bảo thế... tớ bảo là bằng chứng cậu ấy vẫn ở Lyon.

- Thôi được, - Mady giận dữ nói, - chúng ta hãy tới phố Rabelais, vì cậu thiết tha muốn vậy.

Cả nhóm đến đại lộ Saxe trảng lẹ, rồi tới phố Rabelais. Tiệm vàng bị trộm cách ngã tư khoảng ba chục mét. Chủ tiệm lắp một tấm lưới sắt để bịt cái lỗ chỉ đủ một người chui qua.

Tidou lấy từ túi ra một chiếc giày vải và cho Kafi hít. Con vật hiểu ngay là cậu chủ bảo nó tìm theo dấu vết Angelo.

Con vật chăm chú ngửi hè phố mà không để ý tới những kẻ lang thang đang ngắm nhìn. Bỗng nó vẩy đuôi và ngẩng đầu về phía chủ như muốn bảo: Tôi đã tìm thấy.

Nó đi đi lại lại nhiều lần trên hè phố, trước cái lỗ thủng, rồi kéo dây xích chạy về hướng đại lộ Saxe. Được khoảng ba chục mét, nó dừng lại, không chịu đi xa hơn, và ngẩng đầu ra hiệu là cuộc tìm kiếm dừng lại đây.

- Lần này, thế là rõ, - Hề Xiếc kết luận. - Angelo đã tới đây... Kafi không dẫn chúng ta đi xa hơn, tức là cậu ấy ra về trong chiếc xe hơi những người hàng xóm trông thấy nổ máy ở ngã tư.

Rồi quay sang phía Mady:

- Cậu thấy đấy, trực giác đã không đánh lừa cậu. Angelo vẫn ở Lyon.

Mady tái mặt.

"Angelo... không, không thể thế được!"

\*\* \*\*

Đứng sững trên ngã tư, chỗ con Kafi dừng lại, sáu người đều bối rối, Hề Xiếc cũng như Mady, mặc dù cậu ta không hề để lộ ra ngoài. Không ai nghi Angelo có thể bị một toán cướp lôi kéo. Nhưng sự kiện hình như chứng minh ngược lại.

Không thể nghi ngờ tài đánh hơi của con Kafi. Angelo đã tới nơi xảy ra hai vụ trộm... và, điều nghiêm trọng hơn, ra về trên chiếc xe con, ít nhất cũng trong vụ trộm thứ hai.

Ngày hôm trước, Mady kiên quyết đi báo cảnh sát, nhưng hôm nay, tìm đủ mọi lý do để trì hoãn.

- Thế nhưng nếu cậu ấy nhúng vào thì sao ? – Hề Xiếc phản bác.

- Cậu ấy chưa bao giờ làm điều gì xấu... Chúng ta hãy cố gắng làm sáng tỏ những bí ẩn này. Để bắt đầu, hãy quay lại bờ sông Saône.

Con Thuyền Bạc lặng lẽ trên dòng nước lững lờ. Tidou đề nghị:

- Chúng ta hãy đi lại dọc bờ sông, đi bộ thôi, với con Kafi được thả xích để xem rõ hơn nó phản ứng ra sao.

Cậu ta đưa chiếc giày cho con Kafi đánh hơi, rồi cả nhóm dắt xe đi dọc bờ sông, về phía hạ lưu, phía dưới cầu tàu, vượt qua hai cây số đường từ chỗ con tàu Marie-Thérèse đến chỗ bến đậu con Thuyền Bạc. Kafi không có biểu hiện gì hết. Thế là Angelo không đến bờ sông Saône. Vậy cậu ta ném cây ghita xuống nước ở chỗ nào?... Từ con thuyền buồm hay sao ?

Họ tới trước chiếc thuyền-bar lúc bảy giờ tối. Bắt đầu có khách đến ăn tối.

- Giá có thể xuống dưới để ăn một bữa, - Đầu Bếp gọi ý - thì chúng ta có thì giờ xem xét hết mọi thứ và, vờ thơ ngây, đặt vô số câu hỏi.

- Dĩ nhiên, - Thủ Lãnh tán thành, - nhưng... cậu đã thấy giá các món ăn chưa ?

- Tuy nhiên, - Mady lên tiếng, - tớ tin chắc là có một mối quan hệ giữa Angelo, con thuyền buồm và những vụ trộm... một trực giác, nếu có thể nói như vậy. Rồi thêm, sau một lát suy nghĩ. - Các bạn này ! Trong túi tớ có tớ một trăm franc bà tớ cho để mua áo dài. Tớ không cần áo dài. Hai trong số các bạn cứ xuống ăn tối... nhưng, như tớ đã nói, không phải là Tidou và tớ, vì trước đã có mặt dưới đó.

Giác Đấu xin rút vì ngại có chiếc bê-rê dễ nhận dạng. Đầu Bếp bận việc nhà. Mady trao cho Nghệ Sĩ và Hề Xiếc tờ một trăm franc và hứa sẽ báo cho bố mẹ họ là họ "được mời" ăn tối, sẽ về muộn.

- Rất muộn, - Hề Xiếc nói rõ. - Nếu được, bọn tớ sẽ ở lại cho tới khi nhà hàng đóng cửa.

- Đồng ý, - Thủ Lãnh tán thành – hẹn nhau sáng mai, lúc tám giờ, ở căn hầm.

Hai anh bạn chọn bàn ở giữa căn phòng dài vì ngồi đối diện nhau, để có thể quan sát toàn bộ căn phòng. Lúc này, chỉ mới có khoảng mười hai người khách, tất cả đều ăn mặc chỉnh tề.

Một người phục vụ tới, trình trọng hỏi:

- Hai "ngài" tới ăn tối ?

- Đúng, ăn tối, Hề Xiếc bình tĩnh đáp, như thể vẫn quen ăn ở những nhà hàng lớn.

Người này ngần ngừ, rồi thấp giọng hỏi:

- Ở !... hai cậu... hai cậu biết giá rồi chứ ?

- Chúng tôi đã xem giá trên cầu tàu.

- Tốt, tốt lắm, - người phục vụ bèn nói, giọng hồ hởi. - Hai ngài dùng khai vị chứ ?

-Ồ không, chúng tôi là vận động viên.

Anh chàng phục vụ, tóc màu nâu đậm, để ria mép theo kiểu vua Hề Charlot.

Khách tới mỗi lúc một đông. Chẳng bao lâu, một nhóm khách du lịch Đức ồn ã bước vào.

Trong lúc phần lớn khách dùng rượu khai vị thì Gnafron ngồi đối diện quầy hàng, quan sát chủ tiệm. Khi nghe Mady mô tả ông ta, cậu nghĩ là cô đùa. Hoàn toàn không ! Bức chân dung cô bạn phác họa không hề cường điệu: cái đầu ông ta hoàn toàn có hình dáng một quả bóng rubi, được dán thêm mỗi bên một năm lông to tướng. Không có gì thoát khỏi ánh mắt điều hâu của lão. Từ sau quầy lão theo dõi đám hầu bàn, bốn người, rất chỉnh tề trong bộ y phục lấp lánh những dải bạc. Khi cần sai bảo lão ra hiệu hoặc gọi tên. Anh chàng cao to, tóc hung trước đây đã trả lời Mady và Tidou tên là Henri, còn anh chàng để ria mép là Raymond.

- Thứ gì thế này ? - Nghệ Sỹ vừa hỏi Hề Xiếc vừa nhìn những cái hạt li ti màu đen trong chiếc đĩa người ta vừa mới mang lên.

- Trứng cá muối ấy mà !

Hai chàng trai không "mê" món trứng cá muối này tí nào. Có lẽ Mady phí món tiền lớn.

- Mady nhầm rồi. - Nghệ Sỹ nói nhỏ với Hề Xiếc. - Angelo mất tích có quan hệ với hai vụ trộm, nhưng không liên quan tới con thuyền buồm.

- Thế nhưng, nếu cây đàn ghita bị ném xuống nước ở chỗ này ?

- Không hề có gì chứng minh điều đó. Có thể nó bị ném ở phía thượng lưu, vì Kafi không tìm thấy dấu vết nào ở phía hạ lưu.

Cũng như ở mọi nhà hàng có biểu diễn văn nghệ, bữa ăn tối kéo dài.

- Một cơ hội tốt để hỏi anh chàng phục vụ chúng ta. Hề Xiếc thì thầm.

Cậu ta ra hiệu. Nghĩ là khách đặt thêm món, người phục vụ hỏi, giọng trịnh trọng:

- Hai ngài dùng sâm banh ?

- Không, cảm ơn... chúng tôi muốn hỏi thăm tí thôi. Chúng tôi tưởng được nghe tiếng ghita của anh chàng Angelo Moreira. Thế là thất vọng.

Người hầu bàn - mà hai chàng trai đặt ngay tho cái biệt danh Charlot - nhú mày.

- Các ông biết cậu ta ?

- Có biết tí chút. Chúng tôi nghe nói buổi tối, cậu ta chơi đàn trên con Thuyền Bạc này.

- Đúng thế... nhưng cậu ta không còn ở đây nữa. Cậu... cậu ta về nước rồi.

- Về Bồ Đào Nha ?

- Cậu ta có tài. Tôi nghĩ là một gánh hát ở Porto thuê để đánh đàn trong một quán ăn.

Nói xong, người hầu bàn bỏ đi phục vụ những người khách Đức muốn uống sâm banh.

- Cậu có chú ý không, hả Guille ? – Hề Xiếc hỏi. - Câu hỏi của chúng ta hình như khiến anh chàng phục vụ bối rối, nhưng rồi lấy lại được bình tĩnh ngay. Nếu được một quán ăn thuê sang bên đó, vì sao Angelo lại nói với những người xa lạ, trong lúc không hề môi với chúng ta ? Tớ có cảm giác trên thuyền này, người ta biết nhiều... hay giả vờ biết nhiều về cậu ta.

Đã mười một giờ đêm. Vẫn chễm chệ sau quầy hàng, "quả bóng rubi" kiểm soát toàn bộ căn phòng. Một số khách ăn tối đứng dậy ra về, nhưng nhóm người Đức không có vẻ gì vội vã. Tiếng cười đùa của họ nổ ran cũng như rượu sâm-banh rót tràn tràn. Thịnh thoảng, "Charlot" lướt ánh mắt về phía hai cậu, như thể phàn nàn họ chần chừ vô cớ không ăn uống gì thêm.

- Chúng ta hãy gọi hai tách cà phê, - Hề Xiếc đề nghị. Chắc không đắt đâu, dù ở đây.. vả lại, chúng ta càng thêm tỉnh táo.

Hầu bàn mang tới hai chiếc phin, và hai bạn cố hết sức kéo dài thời gian. Trong lúc đó, những người Đức bắt đầu hát những ca khúc Đức, những ca khúc hát trong tiệc rượu. Bỗng một ý nghĩ loé lên trong đầu Nghệ Sỹ. Cậu ta lấy armonica ra và đệm đàn cho những người hát.



Nghệ Sỹ vừa đưa đàn lên môi, mọi người đã quay đầu lại. Một cách bản năng, cậu ta đệm đàn tuyệt vời, mặc dù chưa bao giờ nghe điệu hát này. Khi dứt điệu kèn, tiếng hoan hô vang lên. Một bà béo mập, mặt đỏ như gấc, nói tiếng Pháp, yêu cầu Nghệ Sỹ độc tấu kèn. Cậu ta chọn một khúc dân ca Đức. Tiếng vỗ tay lại vang lên, Nghệ Sỹ trở thành ngôi sao trên con Thuyền Bạc. Cậu ta phải thổi kèn hơn nửa tiếng để thỏa mãn đám khách du lịch nước ngoài phấn chấn vì rượu sâm- banh. Bỗng nhiên, lão chủ rời quầy hàng đến gặp Nghệ Sỹ.

- Cậu thổi armonica rất tuyệt. Cám ơn cậu đã mua vui cho khách hàng của tôi... Cậu đã biểu diễn trước công chúng hả ?

- Trong một cuộc thi thổi.

- Tôi... tôi hiện thiếu người chơi nhạc, - Lão chủ nói tiếp – Vừa rồi, có một cậu Bồ Đào Nha chơi ghita hay lắm. Nhưng về nước rồi... Chắc hẳn cậu không quan tâm tới tiền bạc, khi cậu có thể đến đây ăn tối... Nhưng nếu bằng lòng thỉnh thoảng tới chơi kèn trên con thuyền này, thì cậu sẽ không phải ân hận đâu.

Nghệ Sỹ biết đã thắng cuộc. Nhưng không nên cắn câu quá sớm. Cậu ta lúc lắc đầu. Lão chủ thuyền năn nỉ:

- Cậu sẽ thực sự giúp tôi, nhất là nếu cậu biết nhạc Đức. Mùa hè, khách du lịch Đức rất đông...

Nghệ Sỹ vẫn ra vẻ lưỡng lự, rồi hứa:

- Đồng ý !

- Bao giờ cậu tới ?... Càng sớm càng tốt.

- Ngay từ mai ! Tôi sẽ xin phép ba tôi.

Thoả mãn, lão chủ bắt tay cả hai và mời họ uống ly rượu tiêu thực. Họ từ chối.

- Vận động viên không bao giờ uống rượu !...

Khách Đức vẫn ở lại, uống hết sâm banh lại đến bia. Nghệ Sỹ lại thổi armonica. Và khi khách du lịch đứng dậy ra về thì đồng hồ điểm hai giờ sáng. Hai bạn vội vã chạy lấy xe máy.

- Phi thường ! Nghệ Sĩ ạ, - Hề Xiếc vừa thốt lên vừa phát mạnh vào sườn bạn. Phi thường ! Như Giác Đấu vẫn bảo... giờ đây, cũng như Mady, tôi tin là trên con thuyền buồm có một điều bí ẩn. Nếu chúng ta chọn thủng được cái màn bí ẩn ấy là nhờ cậu.

## SÁU

### Bức ảnh kỳ lạ

Mặc dù đêm được ngủ rất ít, Hề Xiếc... và cả Nghệ Sỹ đến căn cứ đúng giờ.

- Phi thường! - Giác Đấu thốt lên, khi nghe Hề Xiếc kể lại Nghệ Sỹ đã xoay sở thế nào để được tuyển dụng làm việc trên thuyền buồm. - Phi thường thật !

Và cũng như mọi lần, khi phát ra cái từ sở trường, cậu ta giựt phăng bê-rê tung lên trời.

Hai thực khách không biết được gì thật cụ thể. Tuy nhiên, cũng như Hề Xiếc, Mady cho thật kỳ lạ là người trên con thuyền lại biết tường tận chuyện Angelo trở về Bồ Đào Nha.

- Nếu một gánh hát trong khi đi qua Lyon chú ý tới cậu ấy, - cô gái nói, - và thương lượng, thì cũng không có gì đáng ngạc nhiên. Angelo vốn có tài và hát hay... nhưng không có lý gì cậu ấy đi mà không mang theo cây ghita vốn hết sức gắn bó ! Rồi nói thêm: Người trên con thuyền buồm biết quá nhiều về cậu ấy: đi Hyères, trở về Bồ Đào Nha, việc làm cho một quán ăn. Nếu lão chủ hết sức hài lòng về Angelo, thì các bạn có thể tin là lão để cho người hầu bàn kể chuyện người ta đã "hót" mất người chơi đàn ghita của mình được không ? Thật là một cách quảng cáo kỳ cục cho nhà hàng lão ta.

- Rất đúng, - Thủ Lãnh tán thành. - Một nhà hàng đang có chuyện buồn bực không bao giờ lại đem phô trương ra với khách hàng.

- Nghệ Sỹ, - Đầu Bếp dặn dò, - tối nay, cậu cố gắng thật thân thiện với đám hầu bàn, để hỏi han họ một cách kín đáo.

Như đã thỏa thuận, ngay tối hôm ấy, arnionica bỏ túi, cậu ta quay lại thuyền buồm. Và cũng thành công như tối trước dù trước một cử tọa hoàn toàn khác: người Mỹ. Họ hoan hỉ nghe những

điệu nhạc phong cách Niu Ooclêăng do chàng trai biểu diễn một cách tuyệt vời.

Rất hài lòng, lão chủ yêu cầu cậu nhiều lần lên bục diễn và ở lại cho khi nhà hàng đóng cửa, khoảng hai giờ sáng. Nhiều lần, trong lúc giải lao, Nghệ Sĩ tìm cơ hội "móc nối" đám hầu bàn, đặc biệt là anh chàng nhỏ con, tóc nâu, bộ ria mép đen nhánh. Nhưng không khai thác được gì mới.

- Nhưng dẫu sao, cũng đừng bỏ cuộc, Nghệ Sĩ ạ, - Mady khẩn khoản. - Tối nay và các tối sau, cậu cứ quay lại đây.

Nghệ Sĩ không để phải nài nỉ. Tối đến, cậu ta quay trở lại thuyền buồm, chơi kèn... Không thấy có gì khác thường. Nhưng ngày hôm sau, cậu ta có một nhận xét, bề ngoài không có vẻ quan trọng, nhưng biết đâu đấy ? Một tay hầu bàn, chính là anh chàng nhỏ người, để ria mép, ra về lúc khoảng mười một giờ đêm, trong lúc khách còn đông nghịt. Nghệ Sĩ hỏi anh chàng hầu bàn người to lớn, tóc hung, mắt xanh vì sao người đồng nghiệp của anh ta ra về.

- Thỉnh thoảng vẫn thế. - người kia đáp - Khi đau đầu, anh ta chẳng làm được gì cho ra trò nữa.

- Thế ông chủ không nói gì sao ?

- Tôi thay chân Raymond; phải tương trợ nhau thôi; ông chủ không phải là người dễ chịu.

Tối hôm ấy, Nghệ Sĩ không có nhận xét gì. Khách không ở tới khuya. Thuyền bực đóng cửa sớm hơn thường ngày, vào lúc một rưỡi. Hai giờ, Nghệ sĩ lên giường... và sáng hôm sau, lúc tám giờ, anh chàng vốn bị chê là nằm lâu trong chăn đệm, đã đến tìm gặp các bạn trong căn cứ và nói lại nhận xét duy nhất của mình.

- Chẳng có gì đáng lưu ý cả, - Đầu bếp lên tiếng. - Ai cũng có thể đau đầu !

Mọi người vẫn thất vọng. Angelo mất tích đã một tuần và việc tìm kiếm vẫn không tiến triển.

Giác Đấu đề nghị đến lại gia đình Mendès.

- Đã bốn ngày, không gặp họ. Có thể họ đã nhận được những tin tức khác, thật hay giả.

Thủ Lãnh tin chắc Angelo không viết thư, nhưng vẫn phải đến xem sao. Vừa lên xe ra đi thì gặp một bà nội trợ đi ngược dốc Kê Cướp, xách một giỏ đầy thức ăn, tay cầm tờ báo. Theo bản năng, hần liếc thấy đầu đề:

"Lại một vụ tr..."

- Bà cho cháu lướt qua tờ báo chút xíu.

Người đàn bà vui vẻ đưa tờ báo. Tidou đọc:

### LẠI MỘT VỤ TRỘM TIỆM VÀNG

*- Một âm mưu tổ chức trộm tiệm vàng lại xảy ra đêm qua, lần này ở Bourg-en-Bresse. Những kẻ gian đã bị nhận diện. Hình như một hệ thống báo động tài tình có máy ảnh tự động, đã chụp được hiện trường. Chúng tôi hy vọng đưa thêm tin vào số báo chiều.*

Mẫu tin quá ngắn gọn, không thỏa mãn sáu người bạn. Vụ trộm này có giống những vụ trước không ? Có phải do cùng một băng nhóm không ?

- Chờ báo buổi chiều thì lâu quá ! - Mady lên tiếng. - Lyon đến Bourg-en-Bresse bao xa ?

- Sáu một cây, - Giác Đấu, anh chàng bao giờ cũng chính xác, đáp.

- Nói cách khác, chúng ta có thể đi được... Có nên không, các bạn ?

Mọi người nhất trí. Dù không biết thêm gì nữa, thì cũng là một cuộc du ngoạn.

- Các cậu về báo cho gia đình là hôm ta đi về nông thôn chơi, - Đầu Bếp đề nghị. - Tidou, cậu ghé qua nhà tớ, trong lúc tớ đi lo thức ăn.

Mười rưỡi, cả nhóm cùng Kafi lên đường...

Thời tiết lý tưởng, đường bằng phẳng. Mười hai rưỡi, cả nhóm đến thành phố nhỏ vắng lặng. Bài báo không ghi tên phố cũng

như tên cửa hiệu mất trộm. Họ xuống xe hỏi địa chỉ.

- Rất gần đây thôi, - người ta chỉ cho họ, - ở đại lộ Alsace-Lorraine.

Họ dễ dàng tìm ra cửa hiệu, cũng tráng lệ như các tiệm vàng ở Lyon.

- Rõ như ban ngày, - Gnafron nói ngay, - cùng là một bọn thôi.

Quả vậy, cùng một phương pháp tổ chức lấy trộm. Một cây đèn xì cực mạnh nung chảy tấm cửa sắt vững chắc, mắt cáo rất dày. Kính tủ bày hàng không bị phá vỡ, mà biến mất hoàn toàn. Cũng như ở Lyon, vụ trộm xảy ra cực nhanh.

Thủ Lãnh đưa chiếc giày vải cho con Kafi hít người, hồi hộp, Mady chờ đợi sự phản ứng của nó, hết sức mong muốn nó không biểu lộ gì hết.

Nhưng, than ôi, lại có ! Con vật phát hiện ra dấu vết của Angelo. Nó đi đi lại lại, trên hè phố, trước tủ kính bày hàng bị phá, rồi bước xuống lòng đường và dẫn chủ đi khoảng năm chục mét, đến góc một đường phố nhỏ.

- Hoàn toàn theo cùng một cung cách, - Đầu Bếp nhận xét, - cũng vẫn một chiếc xe hơi nhỏ chờ sẵn trên một đường phố nhỏ bên cạnh, và nổ máy ngay sau khi hành động xong.

Kết luận ! Quả là Angelo tham gia băng cướp. Mady buồn bã, đau đớn. Từ góc đường phố nhỏ, sáu người bạn quay lại cửa hiệu, và Kafi lại bắt đầu hít người mặt đường nhựa. Họ đang nhìn vào phía trong cửa hiệu, thì một người đưa thư, báo, xong việc trở về nhà và bước xuống xe đạp.

- Một vụ sắp đặt ra trò, phải không các bạn trẻ ? - anh ta nói - ... nhưng thất bại !

Tuy đã muộn giờ ăn trưa, anh chàng bưư tá này vẫn thích đưa chuyện. Chưa hỏi, anh ta đã giải thích:

- Đúng, vụ trộm thất bại. Chủ hiệu bố trí chiếc ảnh có đèn chớp. Nó tự động chụp hình cùng một lúc với còi báo động. Bọn

cướp chưa đụng tới két sắt... Dầu sao, chúng cũng sẽ bị "tóm" vì người ta có ảnh của chúng.

- Trong đó có một người trẻ tuổi không ? - Mady hỏi.

- Hiện chưa rõ. Cảnh sát có phim... Tôi chỉ có thể nói với các bạn là vụ trộm xảy ra lúc không giờ hai mươi. Chủ hiệu ở tầng ba trên kia. Bọn trộm chuồn thẳng khi ông ta xuống.

Khoan khoan đã kể lại những điều mình biết, anh bừa tá lên xe về nhà. Đã một giờ chiều.

- Chúng ta tìm một quán ăn thôi, - Mady đề nghị. - Rồi về Lyon đón báo buổi chiều.

Về tới toà báo Tiến Bộ, báo buổi chiều chưa phát bành. Họ chờ. Cuối cùng, người bán báo đầu tiên xuất hiện. Tidou mua ngay một tờ. Trên trang hai nổi bật một đầu đề lớn:

### TÊN TRỘM Ở BOURG-EN-BRESSE BỊ LỘT MẶT NẠ

Thu hút sự chú ý của sáu người bạn, không phải là đầu đề bài báo này, mà là tấm ảnh in ở phía dưới, một bức ảnh phóng đại cỡ lớn, trong đó nổi lên, một bàn tay to tướng, và phía sau, một cái đầu người, một cái đầu duy nhất, Giác Đấu, Hề Xiếc và Mady cùng đồng thanh thốt lên:

- Lão chủ con Thuyền Bạc !

Không nghi ngờ gì nữa. Một gương mặt rất đặc biệt, không thể có hai con người có cái đầu ấy. Mady thờ dài khoan khoan như thể bức ảnh là bằng chứng chỉ rõ Angelo vô tội. Thế nhưng cậu lại có mặt tại chỗ lúc xảy ra vụ trộm.

- Đúng, đúng là lão chủ Thuyền Bạc! - Cô gái nhắc lại rồi quay sang phía Nghệ Sỹ. - Cậu biết hẳn rõ hơn bọn tớ mà cậu không nói gì hả ?

- Tớ không hiểu ra sao cả. - Nghệ Sỹ lộ vẻ hoang mang. - Vào lúc xảy ra vụ trộm, lão chủ Thuyền Bạc vẫn ngồi ở quầy hàng.

## **Bảy**

### **Kafi phát hiện**

Trở về căn cứ, sáu người bạn xem xét tấm ảnh kỹ lưỡng hơn. Gương mặt lão chủ đặc trưng tới mức không phải chỉ họ nhận ra. Nhiều khách hàng của nhà hàng nổi này chạy bổ tới sở cảnh sát để khẳng định hiện tượng giống nhau này.

- Nghệ Sỹ, cậu tin chắc là lão chủ thuyền buồm không vắng mặt tối qua hả ? - Mady hỏi lại đến lần thứ mười. - Cậu vẫn thường không được tỉnh táo lắm đấy !

- Tớ tin chắc hoàn toàn, - Nghệ Sỹ đáp, vẻ bất hình. - Tớ đã bảo cậu, điều duy nhất tớ nhận thấy, là tay hầu bàn cô bộ ria mép đen ra về.

- Lúc mấy giờ ?

- Khi nhận thấy hấn vắng mặt, tớ xem đồng hồ tay. Mười một giờ mười...

- Nói cách khác, hấn có đủ thì giờ để phóng tới Bourg-en-Bresse, - Hề Xiếc nhẩm tính.

- Dĩ nhiên, nhưng Hề Xiếc này, có thể chỉ là một sự trùng hợp thôi.

Giờ đây, có nên báo cảnh sát không ? Mady không đồng tình. Khó có thể nói về lão chủ, tay hầu bàn, mà không nhắc tới Angelo và dấu vết cậu ta tại nơi xảy ra các vụ trộm.

- Chúng ta hãy chờ tới ngày mai. Các báo buổi sáng sẽ đưa những tin tức khác. Và quay sang nói với Nghệ Sỹ. - Tối nay, cậu cần trở lại thuyền như thế không có gì xảy ra hết.

Sáu người bạn chia tay ra về, mệt nhừ vì cuộc hành trình dưới trời nắng gay gắt.

Đêm ấy, Thủ Lãnh trần trọc mãi mới ngủ được. Càng suy nghĩ, cậu ta càng tin chắc việc Angelo mất tích có quan hệ với những ngày anh bạn này ở trên con thuyền buồm, và đủ mọi điều giả định hiện lên trong đầu.



Sáng sớm, mặc dù một giấc ngủ chập chờn, cậu ta vẫn dậy cùng lúc với mặt trời. Ăn vội bữa sáng xong, cậu ta tới đại lộ Croix-Rousse đi bách bộ cho tới khi có báo bán. Một bài báo chiếm hết ba cột ở trang hai với đầu đề:

### ĐIỀU KHÓ HIỂU TRONG VỤ TRỘM Ở BOURG-EN-BRESSE

*"Sau khi công bố, trong số buổi chiều của bản báo, tấm ảnh tên trộm ở Bourg-en-Bresse, cơ quan cảnh sát đã ghi nhận nhiều lời khai báo tự phát. Hai chục người cho là nhận ra trên ảnh gương mặt chủ nhà hàng khảm kính Thuyền-bạc.*

*Công cuộc điều tra cho phép nhanh chóng kết luận đây là một sự nhầm lẫn do một trường hợp giống nhau mà chúng ta phải thừa nhận là khá rắc rối. Thật vậy, nhiều khách hàng của Thuyền Bạc khẳng định chủ không hề rời khỏi thuyền trong suốt tối hôm ấy, tới tận một rưỡi sáng... Phải nói thêm là tối ấy, trong số khách hàng, có cả hai vợ chồng ông cảnh sát trưởng. Dĩ nhiên, một cuộc điều tra đã được tiến hành trên con thuyền. Không có kết quả gì hết: chủ thuyền dễ dàng chứng minh hình tích của mình. Hai giả thuyết được đặt ra. Hoặc đây là một trường hợp giống nhau kỳ lạ; hoặc tên trộm bị ống kính bắt chộp đã nguy trang cho hắt gương mặt của ông chủ thuyền để đánh lạc hướng. Trong trường hợp này, thì hẳn sai lầm, vì ông này đã chứng minh được rằng ông ta không hề rời khách hàng... Cũng có thể nghĩ đây là một trường hợp hình ảnh biến dạng khi bị máy ảnh chụp, một sự biến dạng khiến cái đầu kẻ gian có hình bầu dục. Cuộc điều tra được tiến hành theo nhiều hướng”.*

Đọc hết bài báo, Thủ Lãnh gập báo và phóng nhanh tới dốc Ké Cướp. Mặc dù còn rất sớm, Giác Đấu và Hề Xiếc đã có mặt, tay cầm báo. Một lát sau, Đầu Bếp cùng đến với Mady.

- Các bạn thấy không ? - Đầu Bếp lên tiếng.
- Không cần tìm cảnh sát nữa. Đã quá nhiều người tới đấy rồi.

Tuy vậy, mọi người đều mơ màng có cảm giác phạm tội. Cảnh sát chưa biết hết tất cả. Liệu có nên nói chuyện đó không ?

Một cuộc tranh cãi lớn nổ ra, với những từ quan trọng: trung thực, công lý, nghĩa vụ. Một lần nữa, nên nói hay không. Hề Xiếc và Đầu Bếp cho là nên; Mady và Giác Đấu bảo là không. Còn Thủ Lãnh thì ngậm ngừng. Mắt còn ngái ngủ, Nghệ Sỹ tới nơi, đưa tin mới.

- Tối qua, - cậu ta trình bày, - trên thuyền rất đông người. Một số khách hàng hiếu kỳ, hình như tới để kiểm tra xem lão chủ quán có thật giống tên đạo chích đăng báo không. Và có cả hai cảnh sát bận thường phục - theo tớ đoán - đến nghe ngóng, - ngừng một lát, hấn tiếp. - Tớ tìm cách tới cạnh họ. Họ nói tới một người em trai lão chủ, chết ba năm trước, trong một vụ tai nạn máy bay, gần Rôm và vì vậy không thể dính dáng tới chuyện này. Các bạn đừng giận tớ tới muộn: tiệm chỉ đóng cửa lúc ba giờ sáng. Tớ được ngủ ít quá.

- Lão chủ có vẻ lo buồn gì không ? - Đầu Bếp hỏi.

- Hoàn toàn không... Trái lại lão vừa cười vừa bảo bài báo và tấm ảnh làm công việc quảng cáo không công cho lão.

- Còn đám phục vụ ?

- Cả bốn người đều có mặt.

- Cậu có biết là anh chàng nhỏ con có ria mép có bị cảnh sát chất vấn không ?

- Dĩ nhiên rồi. Toàn thể đám nhân viên đều bị chất vấn, hấn cũng như những đứa khác.

- Hấn có vẻ bình thường không ?

- Tớ chưa bao giờ thấy hấn có vẻ thoải mái đến thế. Khi tớ hỏi hấn nghĩ thế nào về chuyện tấm ảnh giống lão chủ hấn, hấn đùa vui về hình thù cái sọ dừa "trụi lông" của lão. Tớ cho là hấn muốn đưa ra một bằng chứng ngoại phạm quan trọng. Theo người hầu bàn cao lớn, tóc hung - mà tớ hỏi - thì tay ria mép này cũng thường bị những cơn đau đầu phải bỏ việc.

Tóm lại, trên thuyền, mọi người hình như cho là tình hình tốt đẹp. Tidou tỏ ra bức bối. Cậu ta nóng lòng hành động.

- Về phía con thuyền, - cậu ta tuyên bố, - chúng ta chẳng biết thêm gì bổ ích nữa. Phải đi tìm chỗ khác thôi. Chúng ta hãy trở lại gia đình Mendès.

Hôm đó ngày thứ bảy. Người thợ Bồ Đào Nha ở nhà với vợ con. Cả hai vợ chồng tỏ vẻ lo lắng. Sáng nay, họ vừa nhận được một lá thư mới, không phải của Angelo, mà là của ông bố, viết bằng tiếng Bồ

- Thư nói gì ? - Mady hỏi.

- Tôi không hiểu việc gì đã xảy ra, - người công nhân đáp. - Để tôi dịch các cháu nghe.

Trong thư, ông bố phàn nàn đã lâu không hề được tin tức con trai và ngạc nhiên. Ông hỏi gia đình Mendès con ông có phải bị ốm không.

"Angelo vẫn quen cứ mười lăm ngày viết thư cho tôi, - ông Moreira viết. - Nếu cháu không viết được, thì cô chú gửi cho tôi mấy chữ."

- Các cháu thấy không, - Manuel Mendès nói. - Không sao hiểu nổi. Nếu Angelo có đến Hyères rồi sau đó mới đi Bồ Đào Nha, thì ắt hẳn ông bố đã không bản khoản.

Sáu người bạn hỏi ý kiến nhau. Có nên nói hết tình hình không ? Các sự kiện quả là quá nghiêm trọng. Thủ Lãnh giảng giải tình hình. Hai vợ chồng Mendès ngơ ngác.

- Tên cướp ? - bà vợ kêu lên. - Không, không thể ! Tôi chưa bao giờ gặp một cậu bé đứng đắn hơn. Cậu ấy không hề coi trọng tiền bạc. Thú vui lớn nhất của cậu là chơi ghita. Nếu được vào làm việc ở một quán ăn ở Bồ Đào Nha, thì cậu ấy sẽ rất sung sướng báo tin cho chúng ta chứ ! Không, tôi xin nhắc lại, cậu ấy không chú ý tới tiền bạc. Tiền học bổng và tiền boa, Angelo vẫn đưa hết cho chúng tôi.

- Đối với bọn cháu cũng vậy, - Mady tán thành. - Không sao tưởng tượng nổi. Thế nhưng thực tế bề ngoài chống lại bạn ấy... và bức thư này của ông bố chứng minh Angelo đã không tới Hyères. Dầu làm gì đi nữa, thì cậu ta cũng đã che giấu sự thật.

Hoảng hốt, hai vợ chồng Mendès hỏi sáu người bạn định làm gì.

- Chúng cháu sẽ cố gắng vén bức màn bí ẩn này trước khi trình báo cảnh sát, - Giác Đẩu đáp... - nhưng chắc hẳn sẽ gay go.

- Giá bác có thể giúp các cháu, - người đàn ông Bồ Đào Nha tuyên bố, - nhưng không biết bằng cách nào. Dầu sao, nếu cần bác, các cháu chớ ngần ngại, bất cứ lúc nào, ngay cả trên công trường. Hiện bác làm việc ở phố Eperviers.

Sáu người bạn cảm ơn ra về. Khi tới chân dốc Chũr Thập Hung, bỗng Giác Đẩu nảy ra ý nghĩ.

- Ta ngốc thật ! Kafi vẫn còn có thể giúp ta.

- Giúp thế nào ? - Mady hỏi

- Nên cho con Kafi lên thuyền.

- Tối nay, cậu có thể mang theo con Kafi không ? - Thủ Lãnh hỏi Nghệ Sỹ.

- Lão chủ không cho một con chó săn như Kafi lên thuyền đâu,

- Nghệ Sỹ lắc đầu.

- Có cách nào đưa nó lên thuyền không ? - Giác Đẩu năn nỉ. - Hay là vào giờ không có khách hàng ?

- Nghệ Sỹ này, - Mady đề xuất. - Chẳng hạn chiều nay, cậu đến báo cho lão chủ là tối nay cậu sẽ tới muộn vì có người mời ăn tối.

Nghệ Sỹ lắc đầu. Cậu ta không muốn nói dối.

- Nghệ Sỹ, cậu hãy tìm một cái cớ, - Giác Đẩu tiếp. - Tối qua, cậu có bỏ quên trên thuyền một vật gì đó mà cậu thiết tha tìm thấy lại không ?

Gương mặt Nghệ Sỹ sáng bừng lên:

- A, có !... Cây bút máy của tớ ! Tớ qua một bà xin tớ chữ ký, như một nghệ sỹ. Sáng nay, thấy không còn bút nữa. Chắc bỏ quên trên thuyền.

- Khoảng ba hay bốn giờ chiều, khi trên thuyền không còn khách thì hay hơn, - Mady gợi ý. – Thận trọng hơn, cậu rọ mõm nó.

Sau khi ăn trưa, sáu người bạn đến căn cứ cùng con Kafi, rồi đi dọc sông Saône, nhưng cách xa con thuyền. Thủ Lãnh rọ mõm Kafi.

- Cậu cho chiếc giày vải vào túi, - Giác Đấu dặn Nghệ Sỹ, - và chỉ đưa lên nó ra.

Nghệ Sỹ dắt chó lên cầu thuyền. Thuyền vắng tanh. Nhưng khi bước vào căn phòng lớn thì một người phục vụ xuất hiện, anh chàng cao to, tóc nâu, mắt xanh, người dễ có cảm tình nhất trong bọn. Anh ta không bận áo ngoài có dải bạc, mà chỉ mặc sơ mi cộc tay.

- Kìa, - anh vừa cười vừa hỏi Nghệ Sỹ, - cậu đến vào giờ này làm gì ?...

- Tôi nhớ là tớ qua, bỏ quên cây bút máy sau khi tặng một chữ ký. Tôi quý cây bút lắm.

- Một người trông thấy nó trên sàn. Tôi đã nhặt và cất trong phòng dọn ăn. Để tôi đi lấy.

Nghệ Sỹ nhanh nhẹn lấy chiếc giày vải ra. Kafi hiểu ngay là cần tìm dấu vết Angelo.

- Bút cậu đây, - người hầu bàn lớn tiếng khi quay lại. Rồi nhìn về phía con Kafi. - Con chó đẹp quá ! Của cậu hả ?

- Vâng. Tôi dẫn nó đi chơi. Chỉ có một mình anh, - Nghệ Sỹ gợi ý. - Tôi có thể đi xem những chỗ trên thuyền tôi chưa biết được không ?

- Nếu cậu muốn !

Người hầu bàn dẫn Nghệ Sỹ vào phòng dọn ăn và nhà bếp. Kafi chạy theo. Nó xem xét căn phòng rồi dừng lại trước một tấm

sắt hình chữ nhật đặt trên sàn sau lò bếp. Cũng có một tấm hoàn toàn giống như thế đặt phía trước chỗ đứng của người làm bếp, nhưng Kafi không chú ý tới. Nó dừng lại rất lâu phía sau lò bếp, mũi đưa đi đưa lại trên tấm sắt, khiến Nghệ Sỹ hỏi:

- Những cái tấm này dùng làm gì ?
- Để bảo vệ sàn thuyền khỏi bị mờ bẩn vào.

## TÁM

### Anh chàng để ria mép

Vì sao con Kafi say sưa hít lấy hít để tắm sắt trong nhà bếp trên con thuyền ? Đó là câu hỏi cả nhóm đặt ra khi Nghệ Sỹ tới gặp họ.

- Tay hầu bàn có vẻ lúng túng không, Nghệ Sỹ, khi cậu hỏi anh ta tắm sắt dùng để làm gì ? - Mady hỏi.

- Hoàn toàn không. Anh ta chỉ mỉm cười, như thể tớ không hề biết gì hết về chuyện thuyền bè. Chàng trai cao lớn, tóc nâu, có vẻ dễ thương ấy, tớ có cảm giác anh ta không muốn giấu tớ gì hết.

- Nhẽ ra cậu có thể tỏ ra tò mò hơn, - đến lượt Thủ Lãnh nói. - Chẳng hạn, không đặt câu hỏi mà tự tay cậu thử nhấc tấm sắt lên.

- Nếu thế thì tớ để lộ ra là muốn dính líu vào mọi chuyện gì đó. Và lại, tấm sắt bị bắt vít chặt.

- Nghệ Sỹ xử sự đúng, - Mady nhận xét. - Điều chủ yếu là phải tỏ ra kín đáo. Dù người hầu bàn này không hề dính dáng tới việc Angelo mất tích đi nữa, chúng ta vẫn phải cảnh giác với mọi người, - Và quay sang Giác Đấu. - Cậu có biết cách người ta đóng thuyền buồm không ?

- Không có gì phức tạp cả. Vỏ thuyền làm bằng một thứ tôn dày và đáy thuyền bằng phẳng để giảm bớt mớn nước. Tại Lyon, nước sông Saône sâu, nhưng trước đây, con thuyền buồm này đi trên những con sông nước cạn.

- Giác Đấu này, - Tidou hỏi, - theo cậu, mớn nước con thuyền này là bao nhiêu ?

- Không quá một mét, nếu không chờ gì... và quả nó không chờ gì.

- Vậy, - Hề Xiếc suy luận, - giữa đáy sông và con thuyền này, mức nước khá lớn... khoảng bao nhiêu ?

- Anh bạn ơi, quả là nước sông Saône sâu, nhưng sâu bao nhiêu thì tớ chịu... Nếu có một sợi dây và một viên sỏi thì có thể đo được.

- Sợi dây hả ? - Nghệ Sỹ hỏi. - Tớ có một sợi dây, nhưng hơi ngắn.

- Tớ cũng có một mẫu, - Giác Đấu lên tiếng. - Chúng ta thử xem.

Thận trọng, họ đi cách xa con thuyền buồm và xuống bến sông. Hai sợi dây chắp vào nhau vẫn ngắn, phải nối thêm sợi xích con Kafi, hòn sỏi mới đung đáy sông. Gnafron ước lượng chiều sâu ít nhất cũng bốn mét.

- Vậy thì, - Tidou kết luận, - nếu giả định con thuyền này có chuyện mập mờ, thì giữa vỏ tàu và đáy nước, có thể có một thứ hầm người ta có thể xuống được bằng cách nâng tấm sắt mà Kafi đã đánh hơi.

- Vậy phải lặn xuống sông Saône xem.

- Thủ Lãnh, - Mady phản bác, - chính cậu bảo làm như thế là thiếu thận trọng cơ mà.

- Đúng thế, nếu lặn xuống giữa ban ngày để tìm chiếc xe đạp. Có thể xuống nước ban đêm, khá xa về phía thượng lưu. Rồi lặn đến đáy thuyền.

- Vì hai anh bạn Thủ Lãnh chưa về, - Đầu Bếp lên tiếng, - chúng ta có thể thuê ở một cửa hàng thể thao. Chúng ta ra phố, nhanh lên !

Nhưng lại không may ! Các cửa hàng đều đóng cửa vì đã sáu rưỡi.

- Để tớ ngược lên đại lộ Chử Thập Hung. - Thủ Lãnh nói. - Có khi hai anh bạn tớ đã về.

Nhưng cả nhà vẫn đi vắng. Hề Xiếc sỏi nối càng thất vọng hơn.

Hôm sau, mọi người lại tập trung ở căn cứ. Không biết làm gì trong một ngày chủ nhật đầy phấp phỏng, họ lại ra bến sông, có



Kafi đi theo. Vào cuối buổi chiều, Tidou đi ngược đại lộ Chữ Thập Hung một cách cầu may, bụng nghĩ hai anh em nhà Piaget vẫn chưa về. Nhưng mừng thay ! Xe hơi của họ đỗ trước nhà. Thủ Lãnh ngó ý mượn hai bộ đồ lặn một ngày.

- Các cậu định lặn ở đâu ?

- Dưới sông Saont.

- Trời đất ! Nước bắn đến thế!... Và để tìm cái gì ? - anh em Piaget nhú mũi.

- Để vớt chiếc xe đạp. Mai tớ trả.

- Đồng ý.

Tidou chạy đi gọi Giác Đấu để cùng nhau mang mặt nạ, thước đo, chai dưỡng khí.. Về đến căn cứ, cậu ta lập kế hoạch.

- Nghệ Sỹ, tối nay, cậu trở lại thuyền như thường lệ. Giác Đấu vá tớ chờ đêm đến sẽ xuống nước, phía thượng nguồn con thuyền.

Tám giờ kém mười lăm, armonica bỏ túi, Nghệ Sỹ bước xuống thuyền, còn Mady, Đầu Bếp và Hề Xiếc tiễn chân hai chàng thợ lặn trên bến sông, cách một trăm mét về phía thượng lưu.

Mười rưỡi, Giác Đấu và Thủ Lãnh nhẹ nhàng xuống nước, không gây tiếng động, không làm tung toé bọt nước, nhưng ánh mắt Mady vẫn tỏ vẻ lo lắng. May sao trời tối nên không thể thấy bong bóng nổi lên mặt nước.

Mười lăm, rồi hai mươi phút trôi qua. Mady bắt đầu cảm thấy thời gian trôi quá chậm thì hai anh bạn nổi lên mặt nước, ở chỗ lặn xuống lúc này. Bistèque và Gnafron vội vã giúp họ lên bờ và tháo bình dưỡng khí ra cho họ.

- Thế nào ?... Các cậu có thấy cái gì không ?

- Có, - Thủ Lãnh đáp. - Tớ đã ngờ từ trước mà ! Chiếc thuyền này có hai đáy. .. không phải suốt toàn bộ chiều dài, mà chỉ ở phía sau, ở dưới bếp. Chắc chắn là tấm sắt mà con Kafi đánh hơi, che một lỗ hỏ để xuống cái hầm ấy.

- Các cậu có áp tai vào vỏ tàu, nghe ngóng gì không ? - Hề Xiếc hỏi.

- Có, ở nhiều chỗ, - Giác Đấu xác định, - nhưng không nghe thấy gì hết. Nếu có người trong hầm tàu, thì chắc hẳn bọn tớ đã nghe. - Rồi nói thêm. - Lát nữa, sau khi nhà hàng đóng cửa, bọn tớ lại lặn lần nữa.

Hai bạn thay quần áo phía sau một cái chòi, rồi năm người kiên nhẫn chờ trên bến, trong cái ấm áp của đêm hè, bên cạnh dòng sông lững lờ trôi. Cuối cùng, khoảng một giờ sáng, Đầu Bếp và Mady đến núp ở một góc đường, chờ Nghệ Sĩ xuất hiện. Khách hàng ra xe. Một giờ mười phút, Nghệ Sĩ bước ra.

- Tối nay không thấy có gì bất bình thường, - cậu ta báo tin. - Nhưng Giác Đấu và Tidou có tìm thấy gì không ?

- Một thứ thùng kim loại, ở đúng dưới bếp.

- Họ có nghe tiếng động ở phía trong không ?

- Không gì hết... Thế còn cái anh chàng hầu bàn có bộ ria mép kiểu Charlot thì sao ?

- Hẳn không rời phòng. Tối nay, hẳn không đầu đầu. Hai anh thợ lặn đâu rồi ?

- Cậu tới đây! Họ đang ngồi trên bờ. Họ định lát nữa, khi cửa hàng đóng cửa, thì lặn trở lại.

Toàn nhóm ngồi chờ trên bờ sông. Khi Nghệ Sĩ biết đích xác nhà hàng đã đóng cửa, Giác Đấu và Thủ Lãnh lại nai nịt và nắm chặt tay nhau lặn xuống nước để khỏi lạc nhau trong đêm tối.

Họ tiến dần tới con thuyền, và cũng như lúc này, đụng vào vỏ thuyền bằng kim loại. Họ bơi dọc theo thân tàu cho tới chỗ có hầm thuyền. Hai anh bạn áp sát tai vào vỏ thuyền.

Bỗng nhiên, Thủ Lãnh ra hiệu cho bạn hiểu là mình nghe tiếng động ở phía trong. Giác Đấu cũng vậy vì cậu ta cũng siết chặt tay Tidou. Chuyển dịch xung quanh vùng hòm sắt, họ lắng nghe nhiều chỗ.

Họ ở bên cạnh nhau như vậy nửa tiếng, "bắt mạch" sườn hăm thuyền. Nhưng bỗng nhiên Giác Đẩu cảm thấy hụt hơi. Bình oxy bị cạn. Cậu ta chuyển ngay qua bộ phận dự trữ an toàn và ấn tay vào cánh tay Thủ Lãnh để anh bạn hiểu là đã đến lúc phải lên.

Lên bờ, họ mới trao đổi được nhận xét.

- Có hai người, - Giác Đẩu tuyên bố. - Tớ nghe hai giọng nói, một khá trầm, một bổng hơn.

- Tớ nghi là ba, - Thủ Lãnh đáp, - nhưng có hai giọng giống nhau nên cậu nghe nhầm.

- Thế trong các thứ giọng ấy, - Mady vội vã hỏi, - các cậu có nhận ra giọng Angelo không ?

Tidou và Giác Đẩu lắc đầu.

- Nghe giọng người Bồ thì bọn tớ nhận ra chứ. Cậu ta không ở trong hăm thuyền... hoặc giả cậu ta im lặng.

- Các cậu có nghe những câu, những từ có khả năng định hướng cho chúng ta không ? - đến lượt Đầu Bếp hỏi.

- Từng mảnh câu thôi, ít nhất là theo chỗ tớ nghe được. Tớ như nghe con số hai năm... còn cậu thì thế nào, Giác Đẩu ?

- Tớ cũng nghe con số hai năm, nhắc đi nhắc lại nhiều lần... và hình như tớ còn nghe chúng nói tới "nhẫn" đeo tay.

- Nhẫn đeo tay ! Đúng thế ! - Thủ Lãnh tán thành. - chúng nói tới nhẫn, cái cân và nhắc tới mọi cái tên bắt đầu bằng "Emile"... và kết thúc bằng "gier"... Chúng nói đi nói lại nhiều lần. Có thể là tên một kẻ ở trong thùng.

- Có thể như thế, - Nghệ Sỹ đồng tình, - một trong số những người phục vụ, người lớn tuổi nhất, tên là Emile.

- Người phục vụ ấy ra sao ? - Gnafron hỏi.

- Cao lớn, khoảng năm mươi tuổi, tóc muối tiêu, dễ thương, ít lời.

Mọi người suy nghĩ. Riêng Mady không đặt câu hỏi nào hết. Đôi mày nhíu lại, vẻ nghĩ ngợi.

- Cậu nghĩ gì thế ? - Tidou hỏi... - Cậu có một trực giác chẳng ?

- Cái tên "Emile" và cái tên họ tận cùng bằng "gier" bảo tớ một điều gì đó. Tớ không thể nhớ là cái gì... nhưng chắc chắn tớ sẽ nhớ lại.

\*\* \*\*

Mady ngủ được hai tiếng thì bỗng thức giấc. Trong giấc ngủ, cô gái đột nhiên nhớ lại.

- "Emile... "gier"... Emile Augier !...

Đúng, chắc hẳn là thế. Sáng dậy, không kịp uống tách cà phê, cô gái chạy tới căn cứ. Chưa có ai hết !

Cũng như cả nhóm, Mady có chìa khoá mở cửa. Cô vào và lục đồng hồ đặc cũ chòng chát ở cuối buồng. Cuối cùng, tìm thấy một bản đồ Valence, vì chính cô quan tâm tới thành phố này. Hai năm trước, cả nhóm đã có một cuộc phiêu lưu đáng nhớ ở đây. Tối qua, hai bạn nghe ra "balance"... phải chăng, chính là Valence ?

Mady đưa đi đưa lại ngón tay trở trên những đường phố chính của thành phố và dừng lại.

"Đúng rồi: phố Emile-Augier, nếu mình không nhầm, thì Emile Augier là tên một nhà văn sinh trưởng ở thành phố này... và trên đường phố trung tâm này có một tiệm kim hoàn."

Để thật yên tâm, cô gái nhìn bản đồ Lyon để xem trong thành phố này, có con đường mang tên ấy không. Không có. Vậy đúng là Valence rồi.

Làm thế nào để khẳng định được là trên đường phố Emile-Augier này có một hiệu kim hoàn ? Cô gái nghĩ tới Virette, một cô bạn cũ. Virette sống ở Valence, nơi ông bố phụ trách công viên thành phố. Viết thư chẳng ? Phải hai ba ngày mới có thể nhận được trả lời. Sẽ quá chậm, gọi điện thì hơn, nếu ông bố có máy.

Mady tới phòng bưu điện gần nhất và tra cứu danh bạ điện thoại tỉnh Drôme. Gia đình Virette có điện thoại. Cô gái hỏi một

cô nhân viên số máy và bước vào cabin. May quá, có ngay Virette ở đầu dây đăng kia !

- Alô! Virette hả?... Tớ nhận ra giọng cậu rồi... Mady gọi điện cho cậu đây.

- Mady?... Đã sáu tháng nay, tớ không biết gì về cậu hết. Có chuyện gì vậy?... Cậu có trở lại Valence không ?

- Không, tớ đang ở Lyon. Tớ cần một chút tin tức. Ở phố Emile-Augier có một tiệm vàng hay cửa hiệu trang sức phải không ?

- Có, một tiệm vàng lớn. Tiệm Nhẫn Vàng.

Mady giật nảy mình.

- Nhẫn Vàng, cậu bảo thế hả?... có chắc chắn không ? - cô gái hỏi, giọng lạc hẳn đi.

- Chắc, - Virette kinh ngạc đáp, - có gì đặc biệt đâu nào ?

- Liệu cậu có cho tớ biết số nhà được không ?

- Chắc hẳn là một trong những số đầu tiên. Cửa hiệu ấy ở đầu phố, gần nhà hát... số hai hay số bốn... Nhưng cậu hỏi tớ cái đó để làm gì ?

- Virette, tớ sẽ giải thích với cậu sau. Cám ơn cậu đã cho tin. Chúc cậu nghỉ hè mỹ mãn!

Mady bỏ máy xuống, trả tiền rồi trở về Căn cứ. Năm anh bạn trai đều có mặt. Họ ngạc nhiên thấy cô gái hụt hơi, mặt đỏ bừng vì chạy.

- Cậu ở đâu tới thế ? - Tidou hỏi.

- Ở bưu điện... và tớ không ân hận. Trực giác đã không đánh lừa tớ.

- Cậu nói nhanh lên !

- Giác Đấu và cậu nghe được từ "nhẫn"... và cái tên: Emile... gier. Tớ vừa hiểu. Ở Valence, có một đường phố Emile-Augier, và trên đường phố ấy có một tiệm kim hoàn Nhẫn Vàng... Các cậu thử đối chiếu xem ?

Các chàng trai tròn mắt, kinh ngạc:

- Làm thế nào cậu biết những chuyện ấy ?

- Tớ vừa gọi điện tới Valence, cho một cô bạn cũ là Virette. Các cậu có còn nhớ nữa không ?

- Tiệm vàng ấy, nhà số mấy ?

- Ở đầu phố, gần nhà hát, số hai hay số bốn gì đó... đầu sao cũng không phải là số hai năm như các cậu nghe nhầm.

Ai nấy đều suy nghĩ. Mady nói tiếp:-

- Tớ nghĩ con số hai năm ấy là ngày một vụ trộm mới: Ngày hai năm tháng sáu. .. nghĩa là ngày kia.

- Phi thường! - Giác Đấu thốt lên. - Mady, cậu thật phi thường với những trực giác của cậu !

Lần này, có gái dễ dàng thuyết phục các bạn. Cái thùng dưới đáy thuyền là sào huyết của bọn cướp đang chuẩn bị gây án ở Valence. Nên chẳng báo cho cảnh sát ? Một lần nữa, câu hỏi lại được đặt ra. Vẫn do sự nghi ngờ xung quanh Angelo, cả nhóm muốn im lặng. Nên hành động bí mật, chỉ đến phút cuối cùng mới cầu cứu cảnh sát.

- Mai, Thủ Lãnh tuyên bố, - chúng ta sẽ tới rình trước tiệm vàng ở Valence.

- Đi bằng gì ? – Hề Xiếc hỏi. - Valence cách xa ít nhất cũng một trăm cây số.

- Có nghĩa là nếu đi xe máy thì mất hơn ba tiếng chưa kể trực trặc dọc đường.

- Nhưng Manuel Mendès sẵn sàng giúp đỡ chúng ta. - Thủ Lãnh lên tiếng.

- Người Bồ này không có xe. – Nghệ Sỹ cãi.

- Nhưng chắc có bằng lái. Cứ đến xem sao.

Mấy người bạn nhớ lại địa chỉ công trường Mendès làm việc ở Villeurbanne. Vừa trông thấy họ, ông ta tưởng có tin mừng.

- Angelo trở về rồi phải không ?

Nhưng thất vọng ngay. Tidou trình bày những điều họ vừa biết được: việc phát hiện một cái thùng dưới đáy con thuyền buồm,

dự định một vụ trộm của kẻ gian ở Valence.

- Bác hiểu cho, - Mady giảng giải, - chúng cháu không có ý định báo cảnh sát trước khi biết chính xác vai trò của Angelo, chưa biết cậu ấy có dính líu tới chuyện này hay không.

- Đồng ý, - Mendès đáp - nhưng giúp các cháu thế nào ?

- Chúng cháu cần có xe hơi.

- Đồng ý. Bác có quan hệ tốt với người chỉ huy công trường. Ông ấy tới đây bằng xe ô tô riêng. Nếu bác yêu cầu, ông sẽ cho mượn, nhưng với điều kiện là phải ngoài giờ làm việc.

- Nếu thế thì được. Tối chúng cháu mới đi, không trước chín mươi giờ.

- Vậy xe sẽ sẵn sàng. Tối mai, các cháu đến nhà bác, ở khu phố Doua.

Ngày tối hôm ấy, lúc mười một giờ, Hề Xiếc, Thủ Lãnh và con Kafi nấp kín trên bến sông, gần con thuyền buồm, trong lúc Nghệ Sỹ vẫn chơi kèn trên thuyền.

- Cậu đừng chờ tới phút cuối cùng mới ra nhé ! - Thủ Lãnh dặn cậu ta.

Gần mười hai giờ, tìm cơ ra về sớm hơn thường lệ, Nghệ Sỹ vượt qua cầu thuyền. Lấy một vật ra khỏi túi, cậu ta tuyên bố:

- Tớ gặp may !... Tớ nhặt được một cái bao bỏ lược của tay hầu bàn có ria mép đánh rơi. Tớ nghĩ ngay là nó có thể có ích cho Kafi.

Ba anh bạn ngồi chờ ở một góc đường. Những người khách cuối cùng ra về, rồi người hầu bàn tóc nâu, rồi hai người khác nữa, nhưng tay "Charlot" thì không thấy.

Mấy phút sau, đến lượt anh chàng hầu bàn nhỏ con để ria mép bước ra và đi về phía một chiếc xe hai sức ngựa đỗ trên bến.

- Một chiếc xe hai sức ngựa ! - Hề Xiếc lên tiếng. - Chỉ cần nó phải dừng lại vì đèn đỏ, là chúng ta có thể đuổi kịp.

Để cho chiếc xe hơi nổ máy xong, họ vội nhảy lên yên. Chiếc xe chạy dọc sông Saône tới cầu Kilchener. Nhờ một tín hiệu đèn

đỏ, mấy người bạn không bị nó bỏ quá xa. Tới cầu, xe rẽ phải đến dốc Choutans mọi người Lyon đều biết tiếng vì độ dốc thẳng đứng và những đoạn khuất khúc.

- Thôi hỏng rồi ! - Nghệ Sỹ tuyên bố.

Nhưng chiếc xe hai sức ngựa bò lên dốc một cách vất vả. Ba anh bạn dẫn ga gần như đuổi kịp. Nhưng không được lâu. Đến chỗ ngoặt cuối cùng, họ chỉ kịp thấy chiếc xe quật vào phố Bình Minh, hầu như phẳng lì, tăng tốc độ và bỏ xa những người theo sau.

- Chúng ta cứ tiếp tục. - Hề Xiếc kiên quyết nói. - Có thể chiếc xe sẽ đỗ ở một chỗ xa hơn.

Đường phố Bình Minh chạy dài. Họ đi hết phố vẫn không tìm thấy xe.

- Chắc chiếc xe đã quật vào một con đường nhỏ. Chúng ta sẽ không tìm thấy đâu. - Nghệ Sỹ buồn rầu nói.

Họ quay xe trở lại và chạy từ từ, đến mỗi ngã tư đều dừng xe nhìn theo những con đường ngang. Bỗng nhiên, Hề Xiếc chỉ tay về bên trái.

- Xem kìa !...

Chiếc xe hai sức ngựa đỗ trên một con đường nhỏ, cách ngã tư khoảng trăm mét. Hề Xiếc trước đó đã nhận biết số xe. Ba anh bạn thận trọng tiến lên. Nó đỗ trước một ngôi nhà sang trọng, xung quanh có vườn rào bằng tường và lưới sắt.

Tidou đưa cái bao lợc cho con Kafi ngửi. Nó còn đầm đìa mồ hôi vì chạy theo xe máy, nhưng nhận ra ngay một cái mùi.

Sau khi chạy vòng quanh chiếc xe hơi, Kafi hít ngửi hè phố, rồi mõm sát đất, đi lại gần khung cửa sắt ngôi biệt thự và đứng thẳng trên hai chân sau, hít không khí qua song sắt.

- Không nghi ngờ gì nữa, - Nghệ Sỹ nhận xét - tay hầu bàn đã vào ngôi biệt thự này... nhưng có phải là nhà hãn không ?

Nếu phải thì thật khó tin là một tay hầu bàn lại có thể ở sang trọng đến mức này.



- Cẩn thận! - Tidou thì thầm. - Tớ trông thấy những tia sáng qua cửa chớp tầng hai. Nếu họ mở cửa sổ, chúng ta sẽ bị lộ !

Họ tìm một chỗ nấp kín đáo có thể quan sát tất cả. May sao, hầu như đối diện, một ngôi nhà đang xây dựng, công trường có hàng rào bao quanh. Họ tuôn ra phía sau hàng rào và qua khe hàng rào ván tha hồ quan sát ngôi biệt thự

Chẳng mấy chốc, một bóng người xuất hiện trong vườn, như thể vừa ở phía sau nhà bước ra. Rồi tiến ra phía cổng, trước đó có một bậc tam cấp. Tiếc rằng ngọn đèn đường gần nhất chỉ phát ra một chút ánh sáng yếu ớt. Nhưng Thủ Lãnh vẫn nghĩ có thể đó là lão chủ con thuyền buồm.

- Đúng. Là Guille thì thầm, chính hẳn... Thế nhưng, khi tớ ra về, lão con ngồi sau quầy hàng, tính toán tiền bạc.

Thật khó hiểu. Nhưng có một điểm rõ ràng, lão chủ và tay để rìa mép không phải chỉ có quan hệ chủ và người làm công.

Một ý nghĩ bỗng loé lên trong đầu Tidou: Nếu cả Angelo cũng tới đây ?

Cậu ta lấy chiếc giày vải ở túi ra và cho Kafi hít ngửi. Con vật tỏ vẻ ngạc nhiên. Người ta vừa mới bảo nó phát hiện một dấu vết nhưng lại không theo dấu vết ấy, và giờ đây, cậu chủ lại bảo đi tìm một dấu vết khác. Nó ngãng đầu, ra vẻ muốn hỏi:

- Thực sự, cậu muốn tôi làm gì nào ?

Nhưng rồi nó phản ứng nhanh. Nó đòi hỏi chiếc giày một lần nữa để ngửi kỹ lưỡng, rồi hít hít trên hè phố. Và cuối cùng, một lần nữa, đứng dựng hai cẳng sau lên tấm cửa sắt.

Liệu có thể thực sự tin nó được không ? Nó có lẫn lộn giữa hai dấu vết không ? Angelo có tới ngôi biệt thự này không ?... và để làm gì ? Bây nhiêu câu hỏi không có lời giải...

## CHÍN NHẮN VÀNG VÀ CHỒN CÁI

Một giờ sáng !

Để giết thì giờ, Giác Đấu, Đầu Bếp và Mady bắt đầu ván bài thứ năm thì ba người kia tới, mắt còn mọng lên vì thiếu ngủ. Hai người vội bỏ bài xuống và hỏi những người mới tới kết quả công việc.

- Thành công, - Hề Xiếc cho biết, - nhưng màn bí mật thêm khó hiểu, chứ không sáng ra.

Tay hầu bàn để ria mép có vẻ hết sức ăn cánh với lão chủ thuyền.

- Các cậu thấy họ cùng đi với nhau hả ?

- Không, nhưng thằng cha để ria mép vào một ngôi nhà sang trọng ở ngoại ô, một ngôi biệt thự trên đường phố Bình Minh, mang tên Chồn Cái, chắc hẳn là của "quả bóng rubi", vì bọn tớ thấy lão ngoài vườn.

- Thế còn Angelo ? Có dấu vết gì không ?

- Có. Bọn tớ hầu như tin chắc cậu ta có vào trong ngôi biệt thự này.

- Sao chỉ "hầu như" tin chắc ? - Mady ngạc nhiên hỏi. - Kafi không phản ứng như các cậu mong chờ hả ?

- Nghĩa là bọn tớ cho nó gửi hai đồ vật, kiểu như trong cùng một lúc, một cái bao lược của tay hầu bàn, Nghệ Sỹ nhật được, và chiếc giày vải. Có thể nó lẫn lộn giữa hai dấu vết.

Mady suy nghĩ: "Nếu Angelo có vào trong đó, thì rất nghiêm trọng. Điều đó chứng minh cậu ta cũng rất "hầu" với lão chủ. Chúng ta hãy quay lại phố Bình Minh."

- Sáng nay thì không nên, - Gnafron tuyên bố. - Đêm qua, bọn tớ núp sau dãy hàng rào công trường, vào giờ này, công nhân đang lao động.

- Hề Xiếc nói có lý, - Thủ Lĩnh tán thành. Kế hoạch mới của tứ thể này. Nghệ Sỹ, tối nay cậu quay lại thuyền. Còn Đầu Bếp sẽ đến theo dõi "Chồn Cái". Công trường sẽ lại vắng vẻ, về phía ấy, không vấn đề gì. Còn Giác Đấu, Hề Xiếc và tứ, sẽ tới Valence cùng với bác Mendès.

- Thế còn tứ, - Mady lên tiếng phản đối, - cậu cho tứ không được tích sự gì hả ? Tidou mỉm cười, vỗ vai cô gái.

- Tứ đâu có bỏ quên cậu. Cậu sẽ cùng đi với Đầu Bếp tới Bình Minh

Chỉ còn phải gặp lại Mendès để biết chắc là bác ấy có mượn được xe không

- Để tứ lo. - Giác Đấu tuyên bố

Cậu ta sửa lại bê-rê, lấy xe máy ra. Nửa tiếng sau, cậu ta trở về.

- Máy bạn không phải tới phố Doua nữa. Bác ấy sẽ tới tìm họ ở căn cứ.

Đã quá trưa. Sáu người bạn chia tay.

- Chúng ta cố gắng ngủ một giấc trưa thật ngon. - Giác Đấu căn dặn - Tối nay, chúng ta phải thật sự có sức lực.

Chưa tới giờ hẹn, mọi người đã tề tựu ở căn cứ, trừ Nghệ Sỹ đã lên thuyền. Người công nhân Bồ Đào Nha cũng tới trước giờ, trên một chiếc xe tải nhỏ cũ kỹ nhưng có động cơ nổ vang như sấm, hình như mới đại tu.

Mười lăm phút sau, xe nổ máy, chở Thủ Lĩnh, Hề Xiếc và Giác Đấu, dĩ nhiên có thêm Kafi. Đầu Bếp và Mady phóng xe tới "Chồn Cái".

Đêm tối, không trăng sao, hầu như mát mẻ đối với một ngày hai năm tháng sáu. Chưa đến mười một giờ, chiếc xe đã lăn bánh vào Valence. Mấy chàng trai nhớ lại địa hình thành phố trước kia họ đã từng đi qua, đi lại

- Chúng ta hãy đỗ xe trên quảng trường Cộng Hòa, - Tidou tuyên bố. – Nếu tứ không nhầm thì phố Emile-Augier ở sát đấy.

Quả vậy, nó chạy từ quảng trường Cộng Hoà tới nhà hát thành phố, một phố nhỏ nhưng buôn bán sầm uất, và vốn là con đường chính ngày trước của thành phố thời kỳ Valence mới chỉ là một làng lớn. Tiệm Nhẫn Vàng ở gần nhà hát. Bức màn sắt đã bỏ xuống; nhưng biển hiệu bằng ánh sáng nê ông chưa lên đèn.

Mendès và ba cậu bé qua lại trước cửa hiệu như đi dạo mát.

- Nếu là một băng nhóm có tổ chức, - Thú Lãnh bảo, - thì một hay nhiều tên trộm đã tới đây để xác định địa điểm. Chúng ta sẽ biết Angelo có ở trong số đó hay không...

Một lần nữa, cậu ta đưa chiếc giày vải cho con Kafi người. Con vật vẩy đuôi để tỏ ra nó hiểu người ta bảo nó làm gì, rồi hít hít lòng đường và vỉa hè, từ đầu tới cuối tủ kính bày hàng.

- Không còn nghi ngờ gì nữa, - Đầu Trọc kết luận, - Angelo đã qua đây. Cậu ta đi đi lại lại nhiều lần trước tủ hàng như thể một kẻ dạo phiếm ngắm đồ trang sức.

Rồi, quay sang phía Thủ Lãnh:

- Một lần nữa, chúng ta tin vào trực giác của Mady là có lý. Mady thật phi thường ! Đúng là bọn gian phi dự kiến lấy trộm tiệm vàng này.

Trên con đường phố nhỏ các cửa hiệu liên kế nhau, hiếm có chỗ ẩn nấp. Vả lại, rình nấp trên những con đường ngang nhỏ là không thận trọng, bọn cướp có thể đỗ xe ở đó. Chỉ có một chỗ thích hợp, nhưng, lại không đối diện tiệm vàng, mà nằm chệch nên việc theo dõi sẽ khó khăn. Đó là một cái sân rất nhỏ phía trước cửa hiệu. Cổng không khóa. Máy người bạn và Mendès đi vào trong và hé cổng.

Mười một rưỡi ! Người qua lại thưa dần. Một vài chiếc xe hơi vẫn chạy, theo một hướng đường duy nhất. Không một chiếc nào dừng bánh.

Mười hai giờ ! Mười hai rưỡi ! Không còn gì nữa hết. Ở các thị trấn nhỏ, buổi tối, các hoạt động nghỉ sớm. Vả lại, trời lại đổ mưa.

Một giờ !... Cuộc chờ đợi thật dài. Mady nhăm lẩn trong việc lý giải con số hai năm chẳng ?

Nhưng bỗng nhiên, hề Xiếc thì thầm:

- Chú ý ! Có tiếng động cơ !

Tidou liếc mắt qua cánh cổng hé mở, con Kafi ngồi dưới chân, một con Kafi bồn chồn bắt đầu hiểu tính chất nghiêm trọng của tình hình.

- Đúng. – Hề Xiếc tiếp, - bàn tay úp sau tai để không cho lọt mất tiếng động. - Một chiếc xe hơi !... nó vừa dừng bánh ở phía trên.

Mọi người chờ đợi, hồi hộp. Riêng một mình Thủ Lãnh liêu nhìn chéo ra đường phố. Bỗng cậu ta thấy xuất hiện hai cái bóng. Bóng đen thứ nhất như mang một vật gì nặng, hình thù như chiếc hòm. Bóng đen thứ hai, theo sau cách mấy bước chân. Thủ Lãnh căng mắt ra nhìn, muốn muốn biết tình hình gì sẽ xảy ra, hai kẻ kia sẽ hành động thế nào ? Hề chúng vào cửa hiệu là cả ba sẽ tấn công, cùng với con Kafi.

Bỗng nhiên, trên hè phố lấp lánh một tia sáng, mảnh như một sợi tơ nhưng lóng lánh, chĩa vào cửa sắt tiệm kim hoàn. Đồng thời tỏa ra mùi kim loại bị nung chảy. Chỉ một hai giây, tấm màn sắt bị cắt thủng.

- Cứ để chúng vào, - Gnafron thì thầm bên tai Tidou, - chúng ta hãy chờ đợi thêm.

Nhưng ngay lúc ấy, tiếng còi báo động vang lên. Bọn cướp có bỏ không ? Hay, trái lại, phía trong, chúng vội vã dùng dụng cụ ma quái phá kết sắt ?

- Cậu quyết định thế nào ? – Hề Xiếc hỏi Thủ Lãnh.

- Đã đến lúc ! Chớ để chúng có thì giờ vơ vét đá quý.

Cả bốn người lao ra đường, con Kafi chạy phía trước. Họ vừa đến trước cái lỗ thủng trên tấm màn sắt, thì một tiếng súng vang lên. Theo bản năng, ba chàng trai và người công nhân Bồ Đào Nha lùi lại. nghĩ bụng chủ tiệm bắn súng và rồi cũng sẽ cho mình

là kẻ gian. Thủ Lĩnh vội vã gọi con vật. Bỗng nhiên, hai tên cướp ra khỏi tiệm và chạy tới xe, một trong hai tên khập khiễng dưới sức nặng của chiếc hòm ma quái.

- Chính chúng nã súng! - Mendès thốt lên. Đuổi bắt lấy chúng !

Cả bốn người cùng chạy. Kafi chạy phía trước, găm gừ. Lại một phát súng nữa.

- Chúng bắn con Kafi của tớ ! - Tidou kêu lên.

Tiếng cửa xe đóng sập, tiếng nổ máy. Và chiếc xe phóng hết tốc độ vào con đường cấm để ra phía các đại lộ.

- Con Kafi của tớ ! - Thủ Lĩnh nhắc lại...

Nhưng cùng lúc ấy, Kafi xuất hiện, cắn chặt giữa hai hàm răng một mẫu vải rút ra từ ống tay áo ngoài, một mẫu titxuy màu xám có sọc đỏ.

Bọn cướp không thành công; chúng không đủ thì giờ tấn công két sắt... nhưng các chàng trai cũng thất bại.

- Bọn chúng sẽ phóng hết tốc độ về Lyon, - Hề Xiếc giận dữ vừa nói vừa luồn bàn tay vào mái tóc đen nhánh. Nhưng chúng ta cố đuổi kịp.

Đuổi kịp ? Làm thế nào để một chiếc camion-net bình thường đuổi kịp chiếc xe con cực mạnh.

Họ chạy như bay tới quảng trường Cộng Hòa, nhảy vào camionnet. Xe nổ máy dữ dội. Năm phút sau, đến trạm thu phí giao thông trên đường cao tốc. Mendès hỏi người phụ trách, mấy phút trước, có trông thấy một chiếc xe hơi phân khối lớn có hai ba người trên xe tháo chạy không.

Người thu lệ phí lắc đầu.

Nếu bọn cướp qua đây, thế nào người soát vé cũng trông thấy vì họ chỉ mở có một ghi sê.

- Thế là rõ ! - Tidou lên tiếng.' - Chúng sợ bị săn đuổi. Đường cao tốc là cái bẫy; không dễ ra khỏi nó. Chúng đi theo quốc lộ 7 - May ra, chúng ta có thể về trước chúng.

Một trăm !,.. trăm mười !... trăm hai mươi ! Kim đồng hồ trên xe không ngừng nhích dần. Chiếc camionnet cũ quả có động cơ sấm sét.

Giác Đấu, "nhà khoa học" của nhóm, bản khoăn không biết bọn cướp sử dụng dụng cụ gì, loại đèn xì nào có sức mạnh đặc biệt gì mà hành động nhanh được đến thế.

Còn Hề Xiếc thì chủ yếu bản khoăn về hình tích bọn cướp. Hai tên mũ trùm kín mặt là ai ? Có Angelo trong đó không ? Dầu sao, miếng vải con Kafi rút được, cũng không tương ứng với bất kỳ bộ quần áo được biết nào của chàng trai người Bồ.

...Xe vẫn lao đi, động cơ vang như sấm. Đúng ba mươi hai phút sau khi ở trạm thu lệ phí ở Bắc Valence, xe đến trạm Vienne. Cả hai ghisê đều không thấy có chiếc xe hai hay ba người nào vừa đi qua.

Chiếc camionnet lại nổ máy và chạy hết tốc độ, vượt qua thành phố Vienne dọc sông Rhône. Mười lăm phút sau, nó vào Lyon, vượt qua dốc Choutans, tiếng phanh rít lên ở những chỗ ngoặt.

- Cẩn thận ! - Tidou góp ý khi xe vào phố Bình Minh ! – Đừng đỗ gần biệt thự.

Mendès dừng xe cách ngã tư khoảng chừng chục mét. Mọi người xuống xe, đi dọc theo dãy tường đến chỗ hàng rào công trường. Đầu Bếp nấp sau các tấm ván cùng với Mady và Nghệ Sĩ - đến nhập bọn sau khi rời khỏi chiếc thuyền buồm.

- Thế nào ? - Mady vội hỏi Tidou.

- Cậu không nhầm. Tiệm vàng ở Valence đúng là mục tiêu. Bọn cướp thất bại... nhưng ta cũng vậy. Chúng bỏ trốn, tự vệ bằng súng ngắn. Chúng đã trở lại biệt thự chưa ?

- Chưa. Lúc mười một giờ đêm, bọn tớ thấy chạy ra khỏi gara một chiếc xe hơi lớn, tớ cho là một chiếc Mercedes. Chưa thấy nó trở về.

- Có mấy người trên xe ?

- Khó có thể nói, - Bistèque đáp. – Tớ cho là hai. Mady cho là lão chủ thuyền buồm mở cổng sắt, nhưng Nghệ Sỹ một mực phủ nhận.

- Không, không phải lão ta, - Nghệ Sỹ khẳng định. - Tớ rời thuyền lúc hai mươi hai giờ đêm. Lúc đó, lão chủ vẫn ngồi ở quầy hàng, và trước đó, không một lúc nào vắng mặt.

- Thế còn gã để ria mép ?

- Hẳn nghỉ lúc mười một giờ.

- Nhẽ ra cậu phải theo chân hẳn.

- Không được. Tớ đang chơi kèn trên sàn diễn thì hẳn đi... Tớ không thể bỏ dở giữa chừng.

Những người mới tới bản khoãn, trước hết vì hiện tượng tay hầu bàn ra về vội vã, nhưng còn bản khoãn hơn vì sao chiếc xe hơi chưa về. Thế mà chiếc camionnet đã ở đây mười lăm phút.

- Dù bọn cướp có đi theo Quốc lộ 7, chứ không phải đường cao tốc thì vẫn phải về tới đây rồi. - Mendès nhận xét một cách chí lý.

- Theo tớ, - Tidou tuyên bố, - vì cho là bị săn đuổi, bọn chúng không dám về thẳng sào huyệt... trừ phi chúng ta đã bị đánh lừa và bọn chúng đi "làm tổ" chỗ khác.

- Vậy ta làm gì bây giờ ? - Hề Xiếc hỏi.

- Cứ tiếp tục chờ đợi, - Mady đáp. - Nếu cần, ngủ lại đêm sau những tấm ván này. Có thể chúng sẽ cho một tên đồng lõa tới xem có cảnh sát lảng vảng quanh biệt thự không. Chúng ta chưa thể báo cảnh sát khi chưa biết đích xác.

- Chúng ta sẽ có sự đích xác ấy, - Thủ Lãnh nói ngay. - Cậu nhìn xem mẫu vải rút từ ống tay áo của một trong hai tên cướp này.

- Đưa xem ! - Nghệ Sỹ yêu cầu.

Cậu ta xem kỹ mẫu vải, dưới ánh sáng yếu ớt đèn đường phía xa và vừa vỗ trán vừa tuyên bố:

- Không nghi ngờ gì nữa, đích thị một mẫu vải chiếc áo vest-tông của lão chủ thuyền. Tớ nhận ra những cái sọc đỏ... Nhưng,



tớ xin nhắc lại, không thể thế được. Lão không hề rời thuyền.

- Chẳng sao, - Thủ Lãnh đáp. - Sẽ rõ thôi.

Cổng sắt biệt thự vẫn mở toang, chắc hẳn tính để cho xe vào nhanh gara. Vì vậy, lọt vào trong vườn không phải tội. Tidou và con Kafi thận trọng vượt qua lòng đường. Vườn sum suê những cây tử dương hoa đang giữa mùa trổ bông với những nụ to màu trắng dưới ánh sáng lờ mờ. Phía sau cửa chớp ngói "Chồn Cái", tịnh không một ánh đèn.

- Ngồi im, Kafi !...

Tidou trao mẫu vải cho con vật. Không ngáp ngừng, Kafi tiến về phía cửa ra vào, một cánh cửa đồ sộ bằng gỗ sồi, tay nắm bằng đồng bóng lộn. Kafi đứng trên hai cẳng sau tới ngang ổ khóa để hít, rồi quay lại với chủ như muốn báo:

- Tôi đánh hơi được rồi.

Thế là đã có bằng chứng. Kẻ bị Kafi níu áo dù là chủ thuyền buồm hay không, rõ ràng là ở đây và sớm hay muộn, sẽ phải trở về.

- Lần này, - Mady tuyên bố. - chúng ta không thể lường lự được nữa, dù anh bạn tội nghiệp của chúng ta có trong cuộc hay không, chúng ta phải báo cảnh sát... nhưng không phải cảnh sát phường, mà là Sở cảnh sát thành phố... Việc ấy tớ sẽ lo.

- Không, Mady, không phải cậu... ít nhất cũng không phải một mình cậu. Đầu Bếp sẽ cùng đi với cậu. Các cậu hãy giải thích đầy đủ sự việc. Nếu người ta không tin, thì yêu cầu họ gọi điện cho tiệm Nhấn Vàng, ở Valence.

Mady và Bistèque lấy xe phóng về thành phố

- Tớ không hiểu nổi. - Nghệ Sỹ nhắc lại - Lão chủ thuyền buồm không thể có mặt hai nơi cùng một lúc... Thế nhưng, mẫu vải này... tớ tin chắc là của lão.

Mấy phút trôi qua. Chiếc xe hơi vẫn không trở về, khiến tình hình trở nên đáng lo ngại. Nó không thể mất nhiều thời gian đến thế.

- Hôm nay, chúng không về đâu, - Tidou đoán. – Tớ sẽ trở vào vườn lại, cùng với Kafi. Có gì nguy hiểm, các bạn huýt còi báo tớ.

Lần này, cậu ta chìa ra cho con vật, cả mẫu vải, cái bao lược và chiếc giày, khiến lúc đầu con Kafi bối rối. Nhưng nó là con vật thông minh. Và tài đánh hơi không lừa dối nó. Nó phân biệt rõ ràng ba thứ hơi khác nhau.

Về cái bao lược, nó không lược lâu. Nó đứng lên, áp sát vào cánh cửa có năm đồng, chứng tỏ tay hầu bàn chẳng những bước vào vườn, mà còn vào trong nhà nữa. Tình hình cũng như vậy đối với mẫu vải... Cuối cùng, Kafi cũng có thái độ như vậy đối với chiếc giày của Angelo... nhưng không kéo dài, như thể chàng trai người Bồ chỉ vào ngôi biệt thự có một lần thôi.

Nhận xét này khiến Tidou bối rối. Cậu ta bước xuống tam cấp trở lại, và lần này bảo Kafi đánh hơi các lối đi trong vườn. Con vật dẫn chủ tới gara. Đó là điều bình thường vì Angelo đi xe hơi, cùng với bọn gian phi. Nhưng từ đó, nó đi về phía sau và dừng lại trước một cánh cửa hầm bên cạnh, sát mặt đất, có một ô cửa sổ hầm có song sắt. Con Kafi hít ngửi, lúc đầu cánh cửa, rồi ô cửa sổ, đầu nghiêng nghiêng, như thể nghe có tiếng động bên trong. Đến lượt mình, Tidou cũng cúi xuống trước ô cửa sổ. Cậu ta không nghe thấy gì hết. Tuy nhiên, thái độ con Kafi là có ý nghĩa. "Luồng rada" của nó - theo lối nói của Nghệ Sĩ - không đánh lừa nó.

Tidou định thò mở cửa. Cửa khóa. Thất vọng, cậu ta định soi đèn pin, thì bỗng hai tiếng còi phá tan bầu không khí yên tĩnh ban đêm.

Cả người và vật phóng tới một bụi tử dương hoa sum suê, cách gara mấy bước, độc lập đối với biệt thự. Xe bọn cướp đã tới trước cổng, chỉ một đèn pha sáng. Phải chăng nó gặp tai nạn ?

Một người bước xuống để mở lại một cánh cổng lúc này Thủ Lãnh khép hờ, như thể bị gió đẩy, để buộc chiếc xe phải dừng

bánh trước dây rào sắt. Trong luồng ánh sáng chói chang của chiếc đèn pha duy nhất, cậu ta phân biệt một bóng người đứng im trước khi bước vào vườn, quan sát xung quanh xem có nguy hiểm gì không.

Rồi chiếc Mercedes từ từ lăn bánh về phía gara và tấm cửa sắt đã nâng lên. Tidou nghe những tiếng thấp giọng bàn cãi, nhưng không hiểu nội dung. Cậu ta chỉ thấy chúng có ba người. Điều đó cho thấy một trong những tên cướp ở lại trên tay lái trong khi mưu toan vụ trộm.

Ba bóng người đi qua vườn, quay lưng lại phía ánh sáng ngọn đèn đường. Tidou nhận ra ngay cái bóng đầu tiên, khá mập, với hai lọn tóc to tướng hai bên đầu: lão chủ thuyền buồm.

Bóng thứ hai hình như là tên hầu bàn có ria mép... Còn bóng thứ ba, mảnh mai, thon thả rất giống Angelo, khiến tim Thủ Lãnh thắt lại.

Bóng người này ra khỏi gara sau cùng, khe nệ mang theo cái hộp ma quái, hình dạng như đã từng trông thấy trên hè phố ở Valence.

Thủ Lãnh vừa cúi xuống để nhìn cho rõ hơn. Trong lúc hai kẻ đi trước bước lên tam cấp, thì người sau cùng, có vẻ giống Angelo, đặt chiếc hộp xuống lối đi rải sỏi, rồi tiến thẳng về phía cây tử dương hoa có Thủ Lãnh và con Kafi nấp phía sau. Hẳn nghe tiếng động chẳng ? Cả người lẫn vật đều nín thở, không nhúc nhích.

Thấy sắp bị lộ, Thủ Lãnh ngồi thu mình lại, con Kafi cũng làm theo. Bỗng nhiên, khi gần tới cây hoa, người lạ mặt cúi xuống, để lấy chiếc chìa khoá giấu ở đấy - ít nhất cũng theo phán đoán của Thủ Lãnh - nhưng Kafi tưởng chủ nó bị đe dọa. Nó nhảy chồm lên kẻ kia và hấn hét lên.

- Bỏ ra, Kafi ! - Tidou vội vã ra lệnh, nghĩ là con vật vừa làm Angelo bị thương. – Bỏ ra !...

Kafi vâng lời. Nhưng tiếng kêu của kẻ lạ mặt đã báo động cho hai tên đồng lõa. Chúng từ trong biệt thự chạy ra. Thủ Lãnh và con Kafi nhảy ra khỏi vườn, tiếng súng nổ vang, người và vật chỉ còn đủ thì giờ nấp sau dãy hàng rào công trường

- Rút xuống lỗ nhanh lên ! – Hề Xiếc hét.

Tidou và con Kafi nhảy ngay xuống căn hầm ngôi nhà. Phía trên đầu, một tràng đạn làm những mảnh gỗ hàng rào bay tung tóe. Rồi hầu như ngay lập tức, tiếng động cơ gầm rú. Chiếc xe hơi ra khỏi gara, vượt qua lưới sắt hàng rào và biến như tên vào phía cuối đường phố. Sự việc xảy ra nhanh tới mức nhóm những người bạn đứng sững, bất động. Hốt hoảng với ý nghĩ có thể Tidou bị trúng đạn, người công nhân Bồ Đào Nha đưa mùi soa lên lau mồ hôi trán.

- Lỗi tại tôi ! Nhẽ ra chúng ta phải báo trước cho cảnh sát.

Ông định nói thêm, nhưng Nghệ Sỹ ngắt lời:

- Chú ý !... Chúng quay về !

- Không, không phải bọn chúng, - Giác Đấu vốn có tai không ai sánh kịp trong việc nhận biết xe hơi qua tiếng máy - nói ngay. - Không phải tiếng xe Mercedes.

Quả là một chiếc camionnet màu đen, loại xe liên lạc của cảnh sát. Một viên thanh tra mặc thường phục bước xuống xe, cùng với ba nhân viên, Mady và Đầu Bếp.

- Muộn quá ! - Tidou báo tin. - Chúng vừa biến khỏi đây.

Và quay sang phàn nàn với hai người bạn:

- Sao các cậu để mất nhiều thì giờ thế ? Sớm được năm phút, thì bọn chúng đã bị tóm.

- Xe Mady pan dưới dốc Choutans. – Đầu Bếp phản đối. - Dù thế nào, tớ cũng không thể bỏ rơi bạn ấy. Bọn tớ đành đi bộ hết đoạn đường.

- Có việc gì xảy ra thế ? - viên thanh tra hỏi

Các cậu bé tóm tắt sự kiện rất nhanh.

- Những tràng đạn ? - viên thanh tra hỏi lại

- Mời ông xem những cái lỗ đạn bắn vào ván hàng rào kia. Chắc ông có gặp ba kẻ đi ngược chiều. Xe chúng "chột" một pha.

- Một pha ? - một nhân viên tuyên bố. - Thưa ông thanh tra, chính là chiếc xe lướt qua chúng ta rất nhanh, trên cầu Saône.

Viên thanh tra tán thành. Rồi nhìn chăm chăm ngôi biệt thự không có một tia ánh sáng nào.

- Các cậu có cho là trong nhà có người không ?

- Chắc chắn là không. Chúng đã chuồn hết xuống con thuyền buồm bất lương rồi.

Viên thanh tra nhú mày. Theo ông, lục soát biệt thự trước hợp lý hơn nhưng Mendès cũng như các bạn nài nỉ đi xuống bến sông.

Ông ta bèn quay sang một nhân viên:

- Anh canh gác xung quanh ngôi biệt thự này. Lát nữa, chúng tôi quay trở lại.

## MƯỜI

### Bức màn bí ẩn về Angelo

Vì Đầu Bếp lúc này gọi xe máy lại ở Sở cảnh sát nên nay ngồi nhờ xe của Sở. Mendès và bốn chàng trai khác theo sau trong chiếc camionnet mượn của ông chủ công trường. Đoạn đường đến sông Saône không xa. Nhưng biết bao ý nghĩ lớn vờn trong đầu óc Tidou ! Kẻ lạ mặt cúi xuống bụi hoa có phải Angelo không ? Tidou cố hết sức mình tin là không, và tìm thấy cho mình một bằng chứng. Con Kafi, vốn rất quý Angelo, chắc hẳn không nhảy lên cản.

Cuối cùng, hai chiếc xe tới bến, gần cầu tàu Saint-Georges. Nhiều ô tô đỗ dọc hè phố, nhưng không thấy chiếc Mercedes. Con Thuyền Bạc in bóng xuống dòng Saône, im lìm trong đêm tối. Nhưng có ánh sáng ở một ô cửa sổ hầm thuyền. Ánh sáng vào lúc ba giờ sáng.

- Mọi người ở lại phía sau ! - viên thanh tra dặn Mendès và nhóm thiếu niên, rồi bảo hai nhân viên. - Chúng ta xuống xem sao !

Ba người bước lên cầu thuyền nhưng cửa khóa.

- Cảnh sát !... Mở cửa !...

Không có tiếng trả lời.

- Cảnh sát ! - viên thanh tra cao giọng nhắc lại.

Một phút trôi qua. Cuối cùng, một người đàn ông xuất hiện. Các bạn trẻ nhận ra ngay, mặc dầu trong tranh sáng tranh tối: lão chủ thuyền.

- Cảnh sát hả ? - y ngạc nhiên, - nhưng... tôi có gọi đâu. Đêm nay, trên thuyền tôi không có gì xảy ra ! - Rồi, với giọng đờm chút hài hước.

- Dẫn sao, vào giờ này, các ông không tới điều tra một lần nữa về vụ Bourg-en-Bresse chứ ?... Xin các ông rút lui.

Về nguyên tắc, cảnh sát không được quyền khám xét ban đêm chỗ ở tư nhân. Ở mặt nào đó con thuyền buồm này là một chỗ như thế. Ông ta lưỡng lự không muốn phá cửa. Đúng lúc đó nhóm thiếu niên và Mendès bước tới. Trông thấy họ, và chợt thấy con Kafi, hẳn phản ứng dữ dội.

- Bon nhóc và con chó này làm gì ở đây ?... ! Cảnh sát tập sự hả ?

Mấy bạn trẻ sững sờ, cả sáu đều nhận thấy cánh tay áo ngoài của hẳn vẫn nguyên vẹn, Lão chủ thuyền không hề dính dáng tới bọn bị chộp ở tiệm vàng tại Valence chẳng ?

Trong lúc viên thanh tra kiên nhẫn thương lượng yêu cầu mở cửa, Tidou kín đáo lấy mẫu vải ra đưa cho Kafi ngửi. Không một giây ngáp ngừng, nó hít hít gã đàn ông qua song sắt.

- Thưa ông thanh tra, - Hề Xiếc thốt lên. - Chính hẳn. Ông xem, con Kafi chúng tôi nhận ra hẳn. Gã đàn ông này đã có mặt ở Valence.

Lần này, lão chủ thuyền nổi giận.

- Thế là thế nào ? Tôi, đêm nay ở Valence ? Tôi không hề rời cửa hàng. Khách hàng vừa ra về.

Và, nhận ra Nghệ Sĩ:

- Cậu ? Cậu chưa về hả ? Cậu làm gì ở đây ? Sao cậu không thuyết phục các ngài ở đây là tôi không rời thuyền ?

Ngơ ngác, không biết tin vào điều gì, cậu đứng im. Nhưng Thủ Lãnh không hề bối rối:

- Thưa ông Thanh tra, con Kafi của tôi có tài đánh hơi rất đặc biệt và nó chưa nhầm lẫn bao giờ. Ông thấy đấy, nó nhận ra hơi người đàn ông kia qua mẫu vải này... dù hẳn đã thay áo khác.

Viên thanh tra gãi gãi cằm. Bối rối. Ông biết chính bản thân ông cảnh sát trưởng - có mặt trên chiếc thuyền buồm trong đêm xảy ra vụ trộm ở Bourg-en-Bresse - đã làm chứng cho lão chủ thuyền. Ông không muốn gây rắc rối.

- Thôi được, - ông ta bảo, - ông không muốn mở cửa, đó là quyền của ông... Tôi cho một toán nhân viên canh gác con thuyền suốt đêm.

"Bóng rubi" vẫn phản đối, rồi, khéo đóng trò:

- Vì ông thiết tha thăm con thuyền, tôi mời ông xuống vậy... nhưng tôi xin báo trước, ông sẽ mất thì giờ vô ích thôi !

Lão tự tay mở khoá. Cả cảnh sát lẫn nhóm người đi theo bước vào gian nhà hàng mà lão chủ thuyền cố tình bật đèn sáng trưng để chứng minh rằng mình không có gì phải giấu giếm.

- Các ngài thấy đấy, không có gì đặc biệt hết. Bàn, ghế, quầy hàng, bục điện, tủ tường. Các ngài tha hồ lục soát !

Viên thanh tra và nhân viên cảnh sát đi quanh phòng và quả không thấy gì bất bình thường cả.

- Thưa ông thanh tra, - Hề Xiếc đề nghị, - xin ông yêu cầu xuống thăm cả bếp nữa.

Nghe thế, lão chủ thuyền cũng không phản ứng nhiều hơn. Về thân nhiên, lão bảo:

- Ở đây chẳng có gì đặc biệt. Mời vào ! Bếp cũng như mọi nhà hàng khác, với lò và xoong chảo thôi. Các ông thấy đấy, khi các ông tới, tôi đang ngồi trên chiếc bàn này, tính toán cuối ngày. Vì vậy, các ông thấy có ánh đèn.

Trong lúc lão đưa khách đi xem xét các nơi, thì, một lần nữa, Tidou kín đáo đưa chiếc giày vải ra, và cũng như ngày hôm trước với Nghệ Sỹ, con Kafi chú ý tới tấm tôn, phía sau lò bếp.

Nó vẩy đuôi và quay đầu về phía cậu chủ để bảo là ở đây, nó cũng tìm thấy dấu vết Angelo.

- Có gì dưới tấm tôn này ? Thanh tra hỏi.

Lão chủ thuyền nói đùa:

- Dưới tấm tôn này ?... nước sông Sarône.. và ở trên, như ông thấy đấy, là những vết mờ khiến con chó này chú ý.

- Ông có thể mở nắp không ?

Nghe hỏi, -lão chủ thuyền bối rối nhưng lấy lại ngay bình tĩnh:



- Mở nắp ? Nó bắt vít chặt... nhưng tôi có thể mở tấm kia, tấm phía trước: bù loong ở đây bị lỏng... Ông chờ cho, tôi đi lấy dụng cụ.

- Vô ích, - Tidou cắt ngang lời lão, - chúng tôi quan tâm tới tấm này cơ ! Để mặc chúng tôi, - Và bảo Giác Đấu. - Cậu giúp một tay !

Hai cậu vội nâng tấm tôn lên. Đinh vít thực ra là đinh giả. Họ tìm thấy một cái hầm tối om có bắc một cái thang bằng kim loại. Lão chủ thuyền xanh mặt nhưng một lần nữa lấy lại bình tĩnh và tìm cách giải thích:

- Xin ông thanh tra thứ lỗi, quả là tới đã nói dối... Tôi bố trí một cái hầm để ướp lạnh những chai rượu mùi trốn thuế quan... Ông đừng xuống dưới cái căn hầm giăng đầy mạng nhện ấy. Và lại, dưới đó, không có đèn.

Lần này, viên thanh tra đã hiểu. Ông gạt lão chủ thuyền, bấm đèn pin. Một tay búi lấy các thanh sắt, ông bước xuống hầm và tìm thấy công tắc điện. Ánh sáng lan toả khắp hầm. Mendès và nhóm thiếu niên leo xuống.

Không có chai rượu nào trong căn hầm dài bảy, tám mét, nhưng trần thấp tới mức một người cao lớn buộc phải cúi gập mình. Ở hai bên vách, là hai cái bàn thợ với đủ loại công cụ kỳ lạ: những chiếc giũa li ti, dao khắc, lúp, thị kính, kể cả một kính hiển vi... và, cuốn hút ngay mọi ánh mắt, là những cái ly thủy tinh nhỏ trong đó lấp lánh những viên đá quý.

Cánh sát và những người cùng đi đã hiểu. Họ vừa đặt chân vào một cái xưởng bất hợp pháp, trong đó bọn cướp mài giũa những viên kim cương lấy trộm, sửa sang lại để bán.

Viên thanh tra quay lại gã đàn ông đầu tựa quả bóng rubi lần này bối rối, không tìm được chứng cứ ngoại phạm nào nữa.

Vẫn con Kafi sẽ vén tấm màn bí ẩn này. Nó không dừng lại dưới chân cậu chủ, mà tiến về phía đáy căn hầm, dừng lại trước một thứ vách ngăn và bắt đầu sửa vang. Lăm lăm súng ngắn trong

tay, một người cảnh sát theo nó và tìm thấy một cánh cửa chiếc tủ tường được nguy trang sau tấm vách, ông ta mở toang cửa.

Kinh hoàng ! Ba con người ẩn nấp trong đó. Trông thấy một trong ba lên, cảnh sát và những người cùng đi sững sờ: lão chủ thuyền !... một lão chủ thứ hai ! Vì lão chủ thứ nhất hiện đang đứng sau lưng họ. Mọi cái đầu đều quay ngay về tên này rồi tên kia. Không, không phải ảo giác ! Đích thị có hai gã đàn ông với cái đầu như quá bóng rubi. hai túm tóc màu muối tiêu trên thái dương, và một cái mũi hình lưỡi dao. Chắc chắn là hai anh em sinh đôi, ngay cả Kafi cũng nhầm, vì hai đứa cũng có hơi giống nhau.

- Thế mà nhiều lần, mình không sao hiểu nổi. - Nghệ Sỹ thờ dài.

Mọi sự đã rõ. Gã đàn ông có tay áo bên phải bị xé rách đây rồi.

Nhưng mọi sự chỉ rõ đối với nhóm Sáu người, viên thanh tra vẫn không hiểu, vì trong cuộc điều tra ở Bourg-en-Bresse, đã xác định lão chủ thuyền buồm quả có một người em trai, song người em này đã chết trong một tai nạn máy bay ở gần Rôma. Ông quay hỏi hai lão chủ về điểm này.

- Đúng thế, - một trong hai gã thú nhận,. - em trai tôi có tên trong danh sách những người mất tích trong vụ tai nạn máy bay Pari-Rôma, cách đây ba năm. Thực ra nó thoát chết nhờ bấu vào một tấm ván trôi giạt.

- Và ông đã toan tính lợi dụng sự mất tích sai sự thật này hả ? Cả hai gã không trả lời - một cách thừa nhận - Mọi ánh mắt bèn quay sang những tên khác lúc này nấp trong tủ tường. Không chút ngờ vực đối với đứa nhỏ người nhất: tên hầu bàn có ria mép, mà nhóm Sáu người bạn gọi là Charlot. Còn đứa thứ ba, trẻ hơn cả, trong bộ không quá tuổi hai mươi, hai hai. Dáng dấp mảnh khảnh của hắn trông giống Angelo. Chiếc áo ngoài bị rách ở cùi tay chứng minh chính hắn bị con Kafi cắn lúc cúi xuống bụi dương tử hoa.

- Tớ nhận ra hấn rồi, - Nghệ Sỹ nói nhỏ với Thủ Lãnh, - hấn làm việc trong bếp.

Angelo ở đâu ? Sáu người bạn và Mendès không ngừng bắn khoăn. Kafi đã cho biết cậu ta có vào biệt thự, có xuống hầm này. Nay không một dấu vết. Cậu ta nhảy xuống sông lúc cảnh sát tới chẳng... Hay cậu ta không hề dính dáng gì tới bọn này ?

Được hỏi về chàng trai Bồ Đào Nha, cả bốn tên gian đều lắc đầu.

- Cậu ta thường xuyên chơi ghi ta trên thuyền, - viên thanh tra nhấn mạnh. - Các người phải biết hiện cậu ấy ở đâu chứ ?

- Cậu ta trở về nước rồi.

- Không đúng, - Madý phản đối. - Chúng tôi có bằng chứng bạn ấy chưa rời khỏi Lyon.

Bỗng nhiên, Tidou sực nhớ.Ồ ! Sao cậu ta không nhớ lại sớm hơn ? Lúc này, ở biệt thự "Chồn Cái", Kafi có đánh hơi ở một cánh cửa và ô cửa sổ hầm ngôi biệt thự... Nếu chính là ...

- Thưa ông thanh tra, chúng ta hãy trở lại ngay phố Bình Minh...

\*\* \*\*

Chiếc xe cảnh sát mở hết tốc độ leo lên dốc Choutans, trong xe có Tidou và con Kafi. Mấy phút sau, xe tới phố Bình Minh, rẽ phải và dừng bánh trước biệt thự Chồn Cái. Nhân viên cảnh sát, lúc này được cử ở lại canh gác bước tới:

- Không thấy gì hết. - ông ta bảo người đồng nghiệp vừa lái xe tới. - Không có một ai vào hay ra. Không có ánh sáng ở cửa sổ, nhà vắng tanh.

- Không hấn thế, - Tidou lên tiếng. - Mời các ông theo con Kafi vào vườn.

Thận trọng, hai cảnh sát rút súng ngấn ra khỏi bao, Thủ Lãnh chìa chiếc giày vải cho con vật. Lần này, nó không chút lưỡng lự, phóng thẳng tới sau ngôi biệt thự và dựng hai chân đứng trước ô cửa sổ hầm nhà.

- Các ông xem ! Con Kafi không chỉ ngửi, mà còn nghe. Nó ghé đầu để nghe cho rõ hơn.

Hai người cảnh sát cúi xuống nghe.

- Không có gì hết, - một người lên tiếng, - tai tôi rất thính.

Nhưng quả thật con Kafi phát hiện ra một cái gì khả nghi.

Một người cảnh sát lấy đèn pin ra thử soi dưới lòng đất. Chỉ thấy chai và một cái thùng, nhưng vì tấm lưới sắt, tia sáng không thể soi rọi toàn căn hầm.

- Phải mở cửa thôi, mới khỏi băn khoăn. - người cảnh sát thứ hai quyết định và bước tới gần cửa. – Cảnh sát !... Mở cửa !

Không ai trả lời.

- Các ông nhìn con Kafi kìa ! - Tidou năn nỉ. - Nó không rời tấm lưới sắt, nó tiếp tục lắng nghe.

Hai người cảnh sát thử dùng vai ẩy. Cửa không chuyển. Người lái xe chạy đi lấy cái móc lốp và dùng làm đòn bẩy. Cánh cửa đung đưa và đổ vào trong với một tiếng vang dữ dội.

Tay lăm lăm súng ngắn và đèn pin, hai người cảnh binh xông vào trong, theo sau có Tidou và con Kafi. Bỗng, Tidou kêu to:

- Angelo...

Chàng trai Bồ Đào Nha nằm bất động ở cuối hầm, trên một chiếc đệm.

- Chết hả ? - một người cảnh binh hỏi.

- Không, - Tidou vừa đáp vừa quỳ xuống bên cạnh bạn. - Ngực cậu ấy phập phồng.

Tidou sờ mạch bạn. Tim đập yếu nhưng đều. Chắc cậu ta nuốt phải một liều thuốc ngủ ra trò. Phải đưa ngay vào bệnh viện !

Hai người bế Angelo. Angelo không cựa quậy. Trong xe không có cáng, hai người cảnh binh đặt cậu ta trên chiếc ghế băng dài, phía sau xe. Tidou quỳ bên cạnh, sẵn sàng giữ lấy người cậu bạn nếu bị lắc ở những chỗ ngoặt.

Lần này, giảm bớt tốc độ, người cảnh binh lái xe trở về thành phố. Chiếc xe sắp vượt qua cầu sông Rhône để chạy về phía bệnh

viện đa khoa thì Tidou lên tiếng gọi:

- Cậu ấy cựa quậy, cậu ấy mở mắt đây này ! Bị xóc, Angelo tỉnh lại, nhưng ánh mắt lơ lơ như không trông thấy gì hết.

- Angelo!... Angelo! Tớ đây, Tidou đây mà, cậu có nhận ra tớ không ?

Chàng trai Bồ Đào Nha không đáp. Nhưng cử động tay chân, cổ ngẩng đầu. Cuối cùng, trông thấy Tidou, cậu ta mở tròn mắt, ngạc nhiên.

-Ồ !... Cậu hả ?

- Làm gì bây giờ ? Cậu ta đã tỉnh trở lại. Có phải vào viện nữa không ? - Người cảnh binh hỏi.

- Không, không phải vào viện, - Tidou lên tiếng, - mà trở về thuyền buồm.

Chiếc xe quay mũi, tới bến cảng Saône và đỗ lại cạnh cầu tàu Saint-Georges.

- Cậu có đi được không ? - Tidou hỏi.

Chàng trai Bồ Đào Nha gượng dậy, ngồi xuống ghế, đưa bàn tay lên trán, đứng dậy, nhưng lảo đảo như một người say rượu. Hai người cảnh binh vội chạy tới đỡ cậu ta. Chàng trai tội nghiệp nhận ra những bộ đồng phục.

- Không, không ! Tôi không muốn... vào tù.

Tuy vậy, cậu để người ta dìu về phía thuyền, nhưng đến trên cầu thì cưỡng lại.

- Bỏ tôi ra!... Tôi không muốn trở lại con thuyền buồm !

Vẫn được hai người cảnh binh và Tidou dìu, Angelo bước vào phòng ăn, nơi viên thanh tra đã dẫn mọi người lên trên đó. Một không khí im lặng nặng nề đón tiếp người mới tới. Bỗng Angelo trông thấy hai lão chủ và hoảng sợ như thể thị giác mình phân hai. Nhiều lần, cậu ta đưa tay giụi mắt.

Như thế muốn tìm một lời giải thích, Angelo quay về phía những người bạn và Mendès. Lúc đó, Mady bước tới, nắm lấy tay cậu ta siết thật mạnh, và giọng như muốn oà khóc, hỏi:

- Angelo ! Cậu nói nhanh lên, nói với bọn tớ là cậu không dính dáng gì tới tất cả những vụ trộm kia !

Nghe tiếng "vụ trộm", Angelo giật bắn người. Một lần nữa, cậu ta nhìn hai lão thủ thuyền, như thể tự hỏi có phải mình điên rồi không.

- Cậu tìm thấy cậu ta ở đâu thế ? - viên thanh tra hỏi Tidou.

- Như tôi linh cảm, - Tidou đáp, - phía sau ngôi hiệt thự. Cậu ta ngủ thiếp trên một chiếc đệm, trong hầm... Cậu ta đã không tới Valence.

- Có, vì cô gái này tuyên bố là trước đó, đã tìm thấy dấu vết cậu ta trước cửa hiệu vàng.

Angelo không biểu hiện một dấu hiệu nào hết để xác nhận hay phủ nhận sự kiện ấy. Một lần nữa, chàng trai lại xanh mét, như sắp ngất. Vì không thể làm cho cậu ta nói được, viên thanh tra quay về phía các cảnh binh, nháy mắt với ngầm ý giữ im lặng. Ôi ! Thời gian trôi qua chậm chạp biết chừng nào ! Sáu người bạn và Mendès chờ đợi, lo âu. Họ muốn biết sự thật làm sao !

- Cậu nói đi, Angelo! - Mady nài nỉ - Cậu nói đi ! Tất cả bọn tớ đều là bạn cậu.

Cuối cùng, xúc động vì giọng nói dịu dàng của Mady, Angelo-ngẩng đầu, cậu hít thở nhiều lần, sâu, rồi thềm thì, như sợ hãi:

- Giá các bạn biết !...

Cậu lại ngập ngừng, nhìn viên thanh tra, các bạn, Mady, và như chỉ nói riêng với cô gái.

- Ấy là đêm 12 tháng sáu... Tớ vừa chơi ghita xong trên con thuyền. Tớ sắp về tới phố Doua thì nhận ra mất ví... Tớ băn khoăn không biết đánh rơi dọc đường hay bỏ quên trên thuyền. Tớ nhớ lại là lúc ở trên thuyền, có lấy ví ra để đổi tiền lẻ cho một anh hầu bàn. Trong ví có một khoản tiền lớn. Tớ quay gót để trở lại bến sông Saône và trở lại phố Emile-Zota. Lúc ấy đã một giờ sáng. Mới vừa đặt chân lên phố Emile-Zota vắng tanh này thì trông thấy một chiếc xe hơi lăn bánh chậm chậm như tìm chỗ đỗ.

Tớ không hiểu tại sao xe dừng bánh trên một phố nhỏ tối tăm, tớ nghĩ tới một cái gì đó mờ ám. Tớ nấp vào một góc phố, cùng với chiếc xe đạp. Hai người đàn ông bước xuống xe, trong đó một tên bê cái hộp khá nặng. Cả hai đứng lại trước một tiệm vàng. Hầu như ngay lập tức, một tia sáng loá mắt phát ra phía tủ kính tiệm vàng. Không nghĩ ngợi, tớ nhảy lên hè phố, cho rằng hai gã kia hốt hoảng sẽ bỏ chạy. Tớ đi giày vải, chúng không nghe thấy bước chân tớ. Nhưng bỗng nhiên, khi định nhảy vào bọn chúng, tớ nhận ra ông chủ con thuyền buồm... và một trong số những tay hầu bàn. Tớ như bị tê liệt. Chúng quật ngã tớ rồi kéo tới chiếc xe hơi, nơi có một người thứ ba đứng chờ, người này đây !..

Angelo chỉ gã phụ bếp, tóc đỏ hoe, vóc người gầy bằng cậu ta, và hẳn đành cúi gằm mặt.

- Sau đó thì sao ? - Mady hỏi.

- Chúng đưa tớ về thuyền. Cả ba tên bàn cãi một lúc lâu. Chúng trao đổi với nhau nên xử lý tớ thế nào. Có lúc, tớ tưởng chúng sắp ném mình xuống nước. Rồi bịt mắt tớ lại, và Chuối xuống phía dưới, qua một chiếc thang. Suốt một đêm, rồi một ngày, mắt tớ bị bịt kín. Đêm hôm sau chúng đưa tớ lên xe hơi, đưa đi đâu, tớ không biết, nhưng không thật xa, vì ô tô chỉ chạy trong khoảng mười lăm phút. Tớ có cảm giác xe leo một con dốc có nhiều chỗ khúc khuỷu.

- Đúng là dốc Choutans, - Tidou xác định, và chúng đưa cậu tới phố Bình Minh, đến một ngôi biệt thự, sào huyệt của chúng... nhưng cậu cứ kể tiếp đi !

Angelo đưa bàn tay vuốt trán và nói tiếp:

- Sau đó, mắt vẫn bị bịt kín, tớ bị chúng cật vấn. Tớ cảm thấy bọn bắt cóc có bốn tên, và tớ chỉ phân biệt được ba giọng nói. Tớ có cảm giác một trong ba thứ giọng ấy hỏi và đáp.

- Tớ nghĩ là giờ đây, cậu hiểu ra rồi, - Mady giảng giải. Thực ra, chủ con thuyền buồm có hai... hai anh em sinh đôi, giống nhau

đến mức người ta phải lẫn lộn, như cậu thấy đấy, và đến cả con Kafi cũng nhầm mùi hơi của chúng.

Chàng trai Bồ Đào Nha nhìn hai gã đàn ông giống nhau như hai giọt nước. Đúng, giờ thì cậu đã hiểu. Rồi, từ hai "quả bóng rubi", Angeio nhìn qua tên hầu bàn để ria mép.

- Mấy ngày trước, - Angelo tiếp, - tớ có kể chuyện về gia đình với tên hầu bàn này. Hẳn biết bố tớ đang ở bệnh viện Hyères, tớ được một gia đình người Bồ Đào Nha không ruột thịt cứu mang, tớ chỉ có một mình, và trước mắt, người ta sẽ không lo lắng tới việc tớ mất tích, vì những người lao động nước ngoài không thích dính dáng với cảnh sát, ngay cả khi họ hợp pháp.

Thế là, một buổi tối, một lão chủ, - tớ không thể nói là lão nào, - thương lượng với tớ. Hẳn đề nghị đưa tớ gia nhập băng cướp của chúng trong vài tuần, sau đó tớ có thể chuồn về Bồ Đào Nha với số tiền lớn tớ "kiếm" được..Tớ thẳng thừng từ chối. Lão chủ nổi giận. Nếu tớ không nhận lời, hẳn không dại gì thả tớ ra để tớ nói hết với cảnh sát. Hẳn sẽ giam tớ... Tớ thà chịu như vậy. Thế là dùng súng ngắn đe dọa, hẳn buộc tớ viết nhiều lá thư... lá cuối cùng đề ngày tháng từ Bồ Đào Nha, để làm người ta tin tớ đã trở về nước. Lúc đó, tớ nghĩ mình đã mất tất cả.

- Vì vậy, - viên thanh tra kết luận, - cậu đã quyết định, cậu chấp nhận lời thương lượng hả ?

Một dòng máu như dồn lên đôi má Angelo. Cậu ta đứng thẳng người.

- Ôi ! Sao ông lại có thể nghĩ như thế được ? Tôi chưa bao giờ tham gia băng cướp này.

- Thế nhưng, theo lời các bạn cậu, con chó đã tìm thấy dấu vết cậu, chẳng những ở Emile-Zota, mà còn cả ở Rabetais, rồi Bourgen-Bresse, trước tiệm vàng bị trộm, và cả ở Valence.

Angelo phẫn nộ, nắm chặt hai bàn tay lại.

- Tôi, ở phố Rabetais, ở Bourg, ở Valence ?...



Cơn phẫn nộ qua đi, chàng trai lại thất sắc một lần nữa và nhìn những người bạn, với nét mặt đau đớn như muốn nói: "Sao, chính các bạn kết tội tôi ? Các bạn không tin tôi ?".

- Angelo, - Mady vội vã nói, đau đớn thấy bạn buồn khổ đến thế, - bọn tớ không bao giờ nghĩ cậu thực sự phạm tội. Chắc hẳn con Kafi nhầm lẫn. Nó tưởng... nó tưởng...

Cô gái không thể nói được hết câu. Cô nghẹn lời và cố kìm nước mắt. Không dám nhìn thẳng vào mắt Angelo, cô cúi đầu... và bỗng nhiên thấy chàng trai đi đôi giày... đôi giày cô chưa bao giờ trông thấy cậu ta đi. Theo bản năng, cô quay nhìn dưới chân bọn cướp. Cô gái bỗng giật nảy người và thảng thốt kêu lên:

- Đôi giày vải !... Đôi giày vải !...

Mọi ánh mắt đổ dồn vào đôi chân của tên hầu bàn để ria mép mà cô gái chỉ tay. Đến lượt mình, Gnafron kêu to:

- Angelo, đôi giày của cậu ! Hẳn đi giày của cậu !... Chính cậu cho hẳn đôi giày hả ?... Bây giờ thì mọi sự đã rõ ràng ! Con Kafi đánh hơi thấy mùi đôi giày của cậu khắp mọi nơi. *(lạ nhỉ, nếu tên hầu bàn mang nó thì nó phải đánh hơi hẳn nhiều hơn Angelo chứ - Bắt giò được tác giả rồi, keke)*

Bỗng nhiên, mọi cái bắt đầu sáng tỏ trong đầu óc Sáu người bạn. Bản thân Angelo cũng bắt đầu hiểu. Đôi má cậu ta khởi sắc trở lại.

- Quân khốn nạn! - cậu ta phẫn nộ bảo tên để ria mép, và nắm chặt hai tay lại. - Bây giờ, tao hiểu hết rồi. Tao cứ tưởng vì nhân đạo, sợ tao lạnh chân trong hầm thuyền, mi bảo tao đổi đôi giày vải lấy giày da của mi. Đêm trộm ở phố Emile-Zota, tụi hay không nghe tiếng chân tao tới trước cửa hiệu nhờ đôi giày vải, có phải thế không ?... Và tụi bay lấy giày tao để làm những cái trò bẩn thỉu cho im ắng...

Tên hầu bàn không đáp. Hẳn biết khó có thể chối cãi. Thế là đôi giày vải đã khiến nhóm sáu người ngờ vực bạn mình, nhưng giờ đây, cũng chính đôi giày này đã minh oan cho cậu ta. Một lần

nữa, Kafi không nhầm lẫn. Con vật thông minh đã tìm thấy hơi Angelo và không hề sai.

Ngay lập tức, sáu người bạn và Mendès cảm thấy lồng ngực được cất hẳn một gánh nặng khủng khiếp. Angelo vô tội !... Trong thâm tâm, không ai thực sự nghĩ là cậu ta phạm tội. Mọi người bước tới ôm hôn chàng trai, trước ánh mắt có phần xúc động của những người cảnh sát.

- Ôi ! Angelo, - Mady vừa nói vừa cầm tay bạn, - bạn đã đau khổ biết chừng nào, trong căn hầm này, mỗi một phút không ngớt day dứt không biết người ta sẽ làm gì mình. Nếu bọn tớ không nhầm, thì mỗi khi bỏ cậu ở lại để đi cướp, chúng lại đầu độc cậu với một liều thuốc ngủ. Cậu hãy quên nhanh tất cả những cái đó đi. Angelo !

Và quay sang viên thanh tra:

- Tôi nghĩ là đối với các ông, bằng chứng đã quá đầy đủ rồi.

Viên thanh tra mỉm cười, gật đầu, còn đối với bọn cướp thì lần này, ông không cười:

- Trộm có phá hoại là nghiêm trọng... bắt cóc và giam giữ vị thành niên, tội càng nặng hơn.

Bọn cướp biết, trông chúng thật thảm hại, đặc biệt là tên để ria mép.

Đúng, cảnh sát và các bạn lấy làm khoan khoái. Tuy nhiên, có một điểm cần làm sáng tỏ. Bằng thủ pháp gì, bọn gian phi này cắt thủng những tấm màn sắt, cửa sắt và thép bọc kết sắt nhanh chóng kỳ lạ đến thế ? Lúc này, trong lúc lục soát căn hầm, cảnh sát không tìm thấy một cây đèn xì nào... và lại, một cây đèn xì không bao giờ có thể có sức nóng ghê gớm đến thế.

Bị chất vấn, bọn cướp không chịu trả lời. Nhưng Thủ Lãnh lúc này, khi nấp trong vườn, đã kịp thấy tên tóc hoe quay trở lại gara...chắc hẳn để cất cái hộp kỳ lạ. Vì vậy, phải tìm cho ra. Nghĩ tới con Kafi, Tidou bảo tên có ria mép:

- Chiếc mùi soa của mi !... Nhanh lên !

## MƯỜI MỘT

### Cái máy ma quái

Tidou đưa chiếc mùi soa cho con Kafi. Nó hiểu. Nó hít hít chiếc mùi soa và bắt đầu vẫy đuôi.

- Chúng ta hãy đi theo nó, thưa ông thanh tra !

Trong lúc hai người cảnh sát ở lại thuyền để canh giữ bọn cướp, thì sáu người bạn, Mendès, viên thanh tra và người cảnh sát thứ ba vượt qua cầu thuyền. Trên bến, con Kafi không lưỡng lự lâu. Sau khi chạy dọc bờ sông Saône khoảng hai trăm mét, nó quật qua trái, rẽ vào một đường phố nhỏ và cách đó mấy bước chân, chạy vào một cái ngõ.

Chiếc xe hơi bị bỏ lại ở cuối con đường không có lối ra. Trên ghế không có gì hết. Người cảnh binh nện tung cốp xe bị khoá, và tìm thấy trong đó cái hộp to bằng một chiếc vali. Với sự giúp đỡ của viên thanh tra, ông ta thận trọng nâng nó lên, như thể là một vật nguy hiểm.

- Chúng ta hãy trở về thuyền, - người cảnh binh nói, giọng ra chùng không được yên tâm lắm. - Sẽ bảo chính tay bọn cướp mở ra.

Mười lăm phút sau, cái hộp được đặt lên bàn trong nhà hàng. Nhưng, như mọi người đoán trước, bọn cướp không chịu đựng tới. Viên thanh tra và người cảnh binh bắn khoả.

- Tôi xin phép, - Giác Đấu bèn lên tiếng, trong niềm say mê đối với mọi phát minh mới, - tôi đoán rằng...

Không chờ ông thanh tra cho phép, cậu ta mở nắp hộp. Trông thấy một bộ pin điện được lắp nối tiếp, sát lại với nhau, cậu ta kêu lên:

- Tôi đã ngờ mà... Một cái máy laze,.. một máy laze rất nhỏ nhưng chắc chắn có thể phát ra trong vài giây một sức nóng nhiều nghìn độ.

- Một máy laze ? Hàng nghìn độ ? – viên thanh tra rõ ràng không phải là một nhà khoa học, kêu lên.

- Không nghi ngờ gì nữa. Tôi đã đọc tất cả những gì viết về laze... và thậm chí, năm qua, trong cuộc triển lãm kỹ thuật hiện đại, tôi có trông thấy một máy... Nhưng đồ sộ hơn.

Lúc này, bọn cướp không chối cãi gì được nữa. Chúng thừa nhận đã tự tay chế tạo chiếc máy laze thu nhỏ và độc lập này.

- Tốt lắm ! - viên thanh tra lên tiếng, nhẹ nhõm. - Bây giờ mọi việc đã sáng tỏ.

Rồi quay sang phía người cảnh binh:

- Anh để cái máy này vào chỗ an toàn, sẽ nhờ chuyên gia xem xét. Lúc này, không phải quan tâm tới cái đó, mà là những kẻ kia.

Và bảo hai người thuộc hạ:

- Đưa "vòng tay" ! Chúng thích đồ trang sức.

Bốn gã đàn ông bị còng tay và dẫn ra khỏi thuyền, lên xe cảnh sát.

Vào lúc các bạn cùng Angelo định bước lên bờ, thì viên thanh tra giữ lại.

- Tôi vẫn cần tới các bạn. Các bạn phải ký vào lời khai vừa qua của mình, và các bạn sẽ là những người làm chứng hôm xử án. Ngày hôm nay, các bạn có vui lòng tới Sở cảnh sát không ?

- Cả tôi nữa ? - Mendès hỏi, bỗng nhiên có vẻ lo lắng, - cả tôi nữa phải không ?

- Sao ông lại không ? ... Vì ông là người nước ngoài ư ? Đối với cảnh sát, quốc tịch không có quan hệ gì hết... Mà thậm chí ông sẽ là nhân chứng chính vì một mình ông là thành niên.

Và vì Mendès có vẻ bối rối, Mady giải thích với viên thanh tra.

- Ấy là vì ông Mendès sợ cảnh sát.

- Ông ấy đến Pháp không hợp lệ hả ?

- Có, nhưng ông ấy cũng muốn đưa tới Pháp một người em trai hiện đang ở Bồ Đào Nha. Ông ấy nghĩ nhầm rằng...

- Chẳng có quan hệ gì với nhau hết, - viên thanh tra vội ngắt lời cô gái. Rồi quay sang trực tiếp nói với người Bô. - Em trai ông muốn tới Pháp làm việc hả ? ... Sau mẻ lưới này, ông đáng được quan tâm. Tôi hứa với ông là tôi sẽ trực tiếp tác động giúp ông, mặc dù hiện nay luật nhập cư có phần chặt chẽ.

Manuel Mendès không tin tai mình.

- Ôi cám ơn, cám ơn ông thanh tra !

Lần này, mọi việc thật sự kết thúc. Mọi người rời con thuyền Bạc. Angelo trở lại tự do. Cậu ta ngỡ ngàng chưa tin đã qua cơn ác mộng.

- Quân khốn nạn - cậu ta thở dài - Vì chúng, mình đánh mất cây đàn ghita.

- Cây ghi ta của cậu ấy à ? - Mady vội vàng bảo,- nó đang ở chỗ bọn tớ, ở Căn cứ.

- Các bạn.. các bạn đã tìm thấy nó ?

- Một người lính thủy vớt được nó trên sông Saône. Bọn tớ đã lấy lại. Nó vẫn nguyên vẹn. Chính nhờ dòng chữ của cậu trên đàn mà bọn tớ tiến hành cuộc điều tra dai dẳng này.

- Đêm bị bọn chúng dẫn lên thuyền, tớ hiểu là mình gặp hiểm nghèo. Trong lúc bọn cướp bàn cãi với nhau sẽ làm gì tớ, tớ viết nguệch ngoạc mấy chữ lên cây đàn và ném xuống sông qua một ô cửa sổ trong hầm thuyền. Hy vọng có người tìm thấy, để thông báo lâm nạn.

- Và nó đã đến tay chúng tớ, Angelo ạ. Nhưng chẳng may "bức thông điệp" không sao đọc được. Bọn tớ chỉ tìm thấy tên con thuyền trên đó.

- Ôi ! Cây ghita của tớ, tớ sẽ tìm thấy lại cây ghita của mình !,.. Nó vẫn nguyên vẹn ư ?...

- Chỉ lệch dây đàn đi chút ít thôi.

Những giọt nước mắt sung sướng long lanh trong cặp mắt Angelo, và không một ai trong số Sáu người bạn là không rớm lệ.

Và, Giác Đấu lại tung bê-rê lên trời.

- Phi thường !... Mà thật phi thường, Kafi ạ! Angelo được giải thoát ! Cả một băng kẻ cướp vào nhà giam ! Chính mà làm nên tất cả công việc ấy... nhưng lần sau, chớ tin vào những cặp anh em sinh đôi nhé !...

**NIÀ XHÀT IIÀN KIM ĐỒNG**  
**62 BÀ TRIỆU – HÀ NỘI**  
**FAX: 8229085. ĐT: 8264730 - 8255831**  
**TRUNG TÂM P.H.S MIỀN TRUNG**  
**17-19 YÊN BÁI TP ĐÀ NẴNG**  
**FAX: 821246. ĐT: 821246 - 820252**  
**CHI NHÁNH NXB KIM ĐỒNG**  
**268 NGUYỄN ĐÌNH CHIỂU TP HỒ CHÍ MINH.**  
**FAX:8231867.ĐT:8291832**

Chịu trách nhiệm xuất bản: NGUYỄN THẮNG VU

Biên tập:

BÙI VIỆT

Trình bày:

PHẠM QUANG VINH

Sửa bài:

NGUYỄN MÃN

Kỹ thuật vi tính:

LÊ VĂN TUẤN

In 7.000 bản-Khổ 10,2x14,2-Tại CTY VĂN HÓA PHẨM

Số XB: 02/KĐA-154/KH-823/CXB cấp ngày 13/12/95

Mã số ĐV19- In xong và nộp lưu chiểu tháng 1/1999